

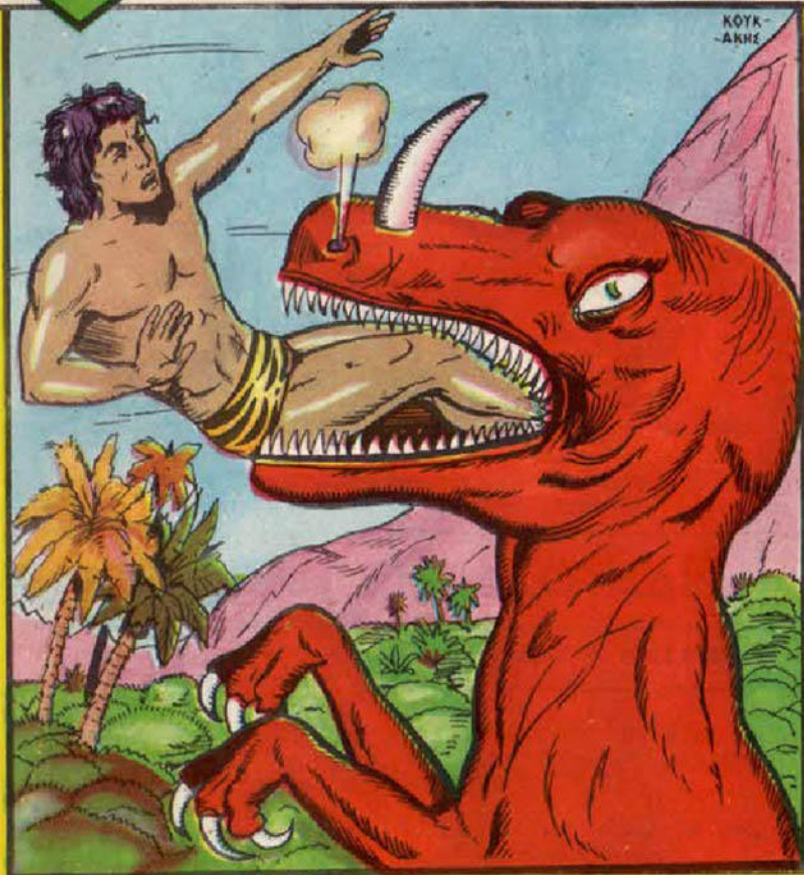
ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
75

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΚΟΥΚ-
-ΑΚΗΣ



ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ





‘Ο Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δέχεται τὴν ἐπίθεσι ἑνὸς παράξενου
πίθηκου μὲ ἀνθρώπινο πρόσωπο καὶ μεγάλα πράσινα μάτια.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

**ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΟΝ
«ΚΑΤΩ ΚΟΣΜΟ».**

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΓΣΟΥ

“Ὅλοι οἱ ἀγαπημένοι «ἡ-
ρώες» μας: ‘Ο Ταρζάν, ὁ Γκα-
ούρ, ἡ Τζέιν, ἡ Ταταμπού, ὁ
Κραγιαμπού, κ’ ἡ Χουχού.
Ἄλλὰ κι ὁ Ποκοπικό ἀκό-
μα, καθάλλα στὸν ψωραλέο κι
ἀξιοθρήνητο «Καθαρόαιμό»

του, προχωροῦν μέσα σὲ μι’
ἀτέλειωτη ὑπόγεια σκοτεινὴ
σήραγγα...

...
Φοβεροὶ καὶ τρομεροὶ σει-
σμοὶ εἶχαν συγκλονίσει τὸ ἐ-
δαφος τῆς ἀπέραντης κι ἄ-

γριας Ζούγκλας!

Ο Γκασούρ, ο Ταρζάν κι όλοι οι άλλοι, έπεσαν μέσα στις τεράστιες ρωγμές που οι σεισμοί αυτοί άνοιξαν στη γή...

“Ετσι θρέθηκαν σ’ έναν παράξενο «Κάτω Κόσμο»(*) με τρομακτικά θηρία, στοιχειά και τέρατα!

Εκεί, παλεύουν με τον “Αρχοντα Ζθούχ και μ’ ένα από τα φοβερά τέρατά του...

Όμως στέκεται αδύνατο να ξαναβγούν πάνω στην έπιφάνεια της γής... Γιατί καμιά διέξοδο, κανένα άνοιγμα δεν υπάρχει πουθενά...

Εύτυχώς που ένας τελευταίος δυνατός σεισμός κάνει να σχιστή στα δυό ένας τεράστιος θράχης που θρίσκεται κάτω, στις όχθες μιάς υπόγειας στρογγυλής λίμνης...

“Ετσι, στη σχισμή του θράχους αυτού, τρυπώνουν οι ήρωές μας, κυνηγημένοι από τα μανιασμένα στοιχειά και τέρατα του φοβερού μαύρου Ζθούχ!

Όμως τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ πέραςμα εἶναι ἀτέλειωτο...

.....
“Ο «Δυσθεόστατος” Αντρακλας» αναστενάζει κάθε τόσο, μουρμουρίζοντας και κανένα φρέσκο στιχάκι του, σαν αυτό :

«Από Στοιχειά και Τέρατα
τ’ αὐτί μου δὲν ἰδρώνει!
Φτάνει : μονάχα νὰ τὰ ’δῶ,
κι... ἀλλάξω παντελόνι!»
‘Η Χουχού — ἡ μαύρη γόησ.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος ἀρ. 74.

σα τῆς Ζούγκλας προχωρεῖ στην υπόγεια σκοτεινὴ σήραγγα, πιασμένη ἀπὸ τὴν οὐρά τοῦ ψωραλέου καὶ τριπόδαρου «Καθαρόαιμου».(*) Καὶ συνεχῶς διαμαρτύρεται κατασυγχισμένη κι ἀπαρηγόρητη :

— ‘Αμάν, καλέ, κακὸ πὺ τῶπαθα ἢ καφερούλα! ‘Εδῶ κάτω ποῦτεσα δὲν τὴν ἀγλύτωνω! Κάποιος θὰ ξετρελλαθῇ ἐκ τῆς ὥρας εὐμορφιάς μου! Κάποιος θὰ μὲ ἀπηγάγῃ ἐξ ἔρωτος! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ο ΛΟΡΑΤΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ!

Γιὰ πολλὴ ἀκόμη ὥρα προχωροῦν ἔτσι, οἱ καλοὶ σύντροφοι καὶ φίλοι μας, μέσα στὸ ἀτέλειωτο αὐτὸ σκοτεινὸ πέραςμα...

“Ὡστου νά: Φθάνουν τέλος σ’ ἕνα ἐνύχτωρο φωτισμένο άνοιγμα!

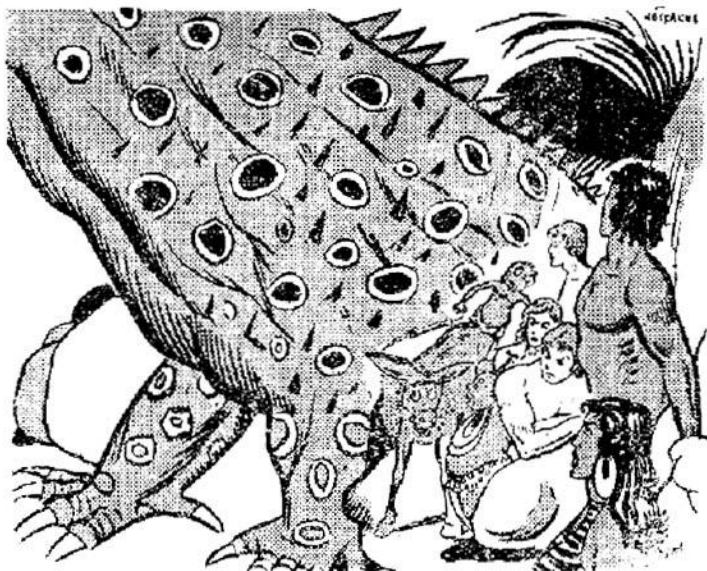
Εἶναι ἕνας δεῦτερος υπόγειος θόλος. Σάν αὐτὸν πὺ θρισκόταν ἡ στρογγυλὴ λίμνη μετὸν φοβερὸ Ζθούχ καὶ τὰ τρομακτικὰ τέρατά του.

Κ’ ἐδῶ μιά ἀπαλὴ ἀνταύγεια ξεχύνεται. Γιατὶ ἀμέτρητες τεράστιες πηγολιμπίδες πηγαινοέρχονται στὰ γύρω πέτρινα τοιχώματα τοῦ θόλου.

‘Απὸ τὸ πῶς μέρος τοῦ κορμιοῦ τους ξεχύνεται ἕνα θαμπὸ γαλαζοπράσινο φῶς...

Τὸ θέαμα εἶναι φαντασμα-

(*) Βλέπε στὸ τεύχος ἀρ. 73 μετὶ τίτλο «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ».



Τό τρομακτικό άγκαθωτό Τέρας, άπό στιγμή σέ στιγμή θά ποδοπατήσει καί θά λυώσει τούς άμοιρους συντρόφους!

γορικό!

Στ' άντικρυνά θράχια — τά διψασμένα γιά διέξοδο σωτηρίας μάτια τών συντρόφων — ξεχωρίζουν άμέσως ένα στενό σκοτεινό άνοιγμα. Μοιάζει σάν είσοδος μιάς άλλης σήραγκας.

Ο Ταρζάν συμβουλεύει έπιτακτικά τούς συντρόφους του :

— Έμπρός ! Άκολουθήστε με όλοι! Θά μπούμε μέσα σ' αυτό καί θά προχωρήσουμε... Ίσως έτσι νά καταφέρουμε νά βγούμε άπ' αύτήν τή φρικτή καί καταραμένη Κόλαση!

Όλοι προχωρούν υπάκουα..

Φθάνουν μπροστά στό δεύτερο άνοιγμα τού υπόγειου θόλου. Είναι έτοιμοι νά μπούν καί νά προχωρήσουν στό δάθος του...

Μά δέν προφθαίνουν... Γιατί τήν ίδια στιγμή μιά δυνατή, θαρείά κι άγρια φωνή τούς ξαφνιάζει :

— "Όχι!... Κανένας δέν θά γλυτώση ζωντανός άπ' τά χέρια μου!...

Κι' όλοι μαρμαρώνουν στίς θέσεις πού βρίσκονται.

"Έχουν άναγνωρίσει τή φωνή τού φοβερού Σβούχ. Τού τερατόμορφου μαύρου "Άρχοντα τού Κάτω Κόσμου.

Ταυτόχρονα κι' ένας τρομακτικός θόρυβος φθάνει στ' αυτιά τους. Τά τεράστια γύρω θράχια τραντάζονται σάν από δυνατό σεισμό. Καί τὰ δυό σκοτεινά ανοίγματα — αὐτὸ πού εἶχαν θυγῇ κι' αὐτὸ πού ζητοῦσαν νὰ μποῦν — κλείνουν μὲ βαρὺ πάταγο!

Οἱ ἑπτὰ σύντροφοι καὶ τὸ ἄμοιρο ζωντανό, βρίσκονται τώρα φυλακισμένοι στὸν ὑπόγειο αὐτὸ πέτρινο θόλο.

— Σάν ποντίκια στὴ φάκα πιαστήκαμε! μурμουρίζει ὁ Ποκοπικό. Πολύ... μᾶς γουστάρω, ἀδελφέ μου!..

Ἀμέσως, ὅμως κι' ἡ φωνὴ τοῦ ἀπαίσιου Ζβούχ ξανακούγεται. Πιὸ δυνατὴ κι' ἄγρια τώρα :

— Ἀλλοίμονό σας! Τρομερὰ μαρτύρια σᾶς περιμένουν! Ὁ θάνατος δὲν θάναί τίποτα μπροστά τους!...

Ὅλοι κεράνουν τώρα. Τὰ πρόσωπά τους γίνονται κίτρινα σάν τὸ χρυσάφι. Λέξι δὲν θγάζει κανένας.

Κι' ὅμως, ὁ Ἄρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου, πού δυό φορές ὡς τώρα εἶχαν ἀκούσει τὴ φωνή του, δὲν φαίνεται πουθενά. Σάν νὰ μὴ θρίσκετ' ἐκεῖ!...

Ὁ Ποκοπικό τρέμει γιὰ λίγο πᾶνω στὴ ράχι τοῦ ψωραλέου γαϊδουριοῦ. Ὅμως, γρήγορα ξαναβρίσκει τὸ κουράγιό του. Καὶ τραβώντας τὴ σκουριασμένη κι' ἀνάπηρη χατζάρα, φωνάζει:

— Πολὺ σέ γουστάρω, ἀδερφέ μου Ζβούχ! Ἄν εἶσαι ἄντρας, δεῖξε μου πού θρίσκεται ὁ ἀόρατος σέβροκος σου.

Θὰ τὸν σφάξω δωρεάν!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, δεύτερος τρομακτικὸς σεισμὸς συγκλονίζει τὸν ὑπόγειο θόλο!

Τὸ πέτρινο δάπεδο σχίζεται στὰ δυό. Κι' ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ξεπετάγεται ἕνα τεράστιο φρικτὸ Τέρας!...

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ!

Ἕνα τέρας πού μοιάζει μὲ προϊστορικὸ Δεινόσαυρο!..

Ὁ ἀπέραντος λαϊκὸς τοῦ φθάνει πολὺ ψηλά. Μέχρι τὴ θεόρατη κορφή τοῦ ὑπόγειου θόλου!

Τὸ κορμὶ τοῦ γιγάντιου αὐτοῦ θηριοῦ εἶναι γεμάτο ἀγκάθια!.. Τὰ κοντόχοντρα φοιδωτὰ ποδάρια του καταλήγουν σὲ μεγάλα γαμφὰ νύχια!... Ἡ κοιλία του εἶναι φουσκωτή. Μοιάζει σάν ἕνα τεράστιο καὶ γεμάτο τουλούμι!

Τὸ πέτρινο ἔδαφος τῆς καταπακτῆς, πού γιὰ λίγες στιγμὲς εἶχε ἀνοίξει ξερνώντας τὸ Τέρας, ξανακλείνει τώρα μὲ τὸν ἴδιο τρομερὸ πάταγο!

Τὸ ἀπαῖσιο αὐτὸ ἀγκασθὸ θηριὸ ἔχει — ὅπως βλέπετε — τεράστιο δγκο! Τὸ κορμὶ του πιάνει τὸ μεγαλειότερο μέρος τοῦ ὑπόγειου χώρου. Μόλις καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία, καταφέρνει ν'ἀρχεται γύρω μέσα σ' αὐτόν...

Καὶ νά: Ἀμέσως κάνει νὰ χαμηλώσῃ τὸν ἀπέραντο λαϊκὸ του. Ν' ἀρπάξῃ στὰ φοθερά του δόντια τοὺς ἄμοιρους συντρόφους!...

Ὅμως δὲν τὰ καταφέρνει.

Ὁ ὑπόγειος θολωτὸς χώρος εἶναι στενὸς γιὰ νὰ μὴ μὴ πορῶναι νὰ κἀνὴ τὴν κάμψι τοῦ τεράστιου λαιμοῦ του. Τὰ βράχια ποὺ θρίσκονται γύρω ἐμποδίζουν νὰ γίνῃ μιὰ τέτοια κίνησι!...

Ὁ Ποκοπικό ποῦ — ὅπως κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι — παρακολουθεῖ τὶς μάταιες προσπάθειες τοῦ θηρίου, τὸ κοροϊδεύει:

— Ἰσα, τὸ λοιπόν! τοῦ φωνάζει. Χαμήλωσε λιγούλακι τὸ σῆμα σου! Πῶς νὰ σὲ σφάξω τόσο ψηλά!;

Μὰ τὸ ἀπαίσιο τέρας, βλέποντας πῶς δὲν μπορεῖ νὰ κατεβάσῃ τὸ κεφάλι του, μανιάζει ἀφάνταστα! Καὶ χοροπηδάει μὲ λύσσα τώρα μέσα στὸ πέτρινο κλουβὶ ποῦ θρίσκεται.

Ἀφοῦ δὲν μπορεῖ ν' ἀρπάξῃ στὰ δόντια του τοὺς δυστυχισμένους συντρόφους, ζητάει νὰ τοὺς ποδοπατήσῃ. Νὰ τοὺς σπάρῃ μὲ τὰ φοβερά ἀγκάθια τοῦ τεράστιου κορμιοῦ του!...

Καὶ τὸ φρικτὸ μαρτύριο ἀρχίζει, ἀλλοίμονο!...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού καὶ ἡ Χουχού, τρέχουν σὰν τρελλοὶ γύρω ἀπ' τὸ θεριὸ ποῦ στριφογυρίζει χοροπηδώντας. Πασχίζουν νὰ σωθοῦν ἀπ' τὴν θανατερὴν μετακινήσεις τοῦ ἀπέραντου κορμιοῦ του. Ἀγωνίζονται ἀπεγνωσμένον γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ μοιραῖο ποδοπάτημα πού, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, θὰ τοὺς πολτοποιήσῃ!...

Ὁ διαβολεμένος νᾶνος στέκεται πιὸ τυχερός. Αὐτὸς θρί-

σκει, κάπου στὰ γύρω θράχεια, ἓνα θαυουλό κοίλωμα. Καὶ σπρώχνει μέσα τὸν ψωραλέο γάϊδαρό του, ποῦ σωριάζεται ἀμέσως θαρὺς κάτω, γκαρίζοντας νυσταγμένα.

Ὁ Ποκοπικό τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια:

— Πρόσεξε μὴ σὲ πάρῃ ὁ ὕπνος, καθαρόαιμε! τοῦ λέει. Καθότι θὰ ἐμπνήσῃς... ψόφιος!

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ κρυφὸ αἶγουρο κοίλωμα τῶν βράχων, χοροπηδάει λαχανιασμένη ἡ Χουχού. Πασχίζει ἡ ἄμοιρη νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ποδοπάτημα τοῦ γιγάντιου θεριοῦ.

Ὁ νᾶνος, κτυπώντας ρυθμικά τὰ χέρια του, τῆς τραγουδάει :

«Στὸ «σαλόνι» τὸ φαρδὺ
χόρευε, Χουχού, καὶ πέτα!
Νὰ σοῦ πέσῃ τὸ λαρδί
καὶ νὰ κἀνῃς... σιλουέττα!»

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΩΝ ΠΗΓΟΛΑΜΠΙΔΩΝ!

Ἀφάνταστα τραγικὲς εἶναι — ἀλλοίμονο — οἱ στιγμὲς ποὺ περνᾶνε οἱ ἄμοιροι σύντροφοι!

Μὲ ὑπεράνθρωπες κι' ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, καταφέρνουν ν' ἀποφεύγουν τὸ τρομερὸ ποδοπάτημα τοῦ μανιασμένου Τέρατος!...

Γιατὶ ὁ χώρος ποῦ ἀφήνει λεύθερον τὸ τεράστιο κορμὶ του, εἶναι πολὺ λίγος. Ἀφοῦ καὶ τ' ἀγκάθια του, ποῦ καὶ ποῦ, θρίσκουν πάνω στὰ μισόγυμνα κορμιά τους. Κι' ὁ ἄφθονος ἰδρώτας ποῦ τρέχει ἀπ'

αυτά, θάφεται κόκκινος στο αίμα τους!

Οί δυο γυναίκες: ή Ταταμπού και ή Τζέιν, θρίσκονται σέ πολύ κακά χάλια!... Τ' άγκάθια του άπαισίσιου Στοιχειού έχουν καταξεςχίσει τά τρυφερά κορμιά τους.

Τό αίμα πού συνεχώς χάνουν άπ' τις άμέτρητες μικρές πληγές, τις έχει έξαντλήσει. Λίγο άκόμα και θά σωριαστούν κάτω λιπόθυμες!...

Ό Γκαούρ, ό Ταρζάν και ό άτρόμητος νεαρός γιός του, κάνουν ό,τι μπορούν γιά νά τις συγκρατήσουν. Νά τους δώσουν κουράγιο!...

Γιατί άλλοίμονο άν πέσουν λιπόθυμες! Τό γιγάντιο θηριό θά τις λυώση άμέσως κάτω άπ' τό τρομακτικά πέλματά του!

Ή μελιστάλακτη Χουχού, πού χοροπηδάει ή άμοιρη σά νά χορεύη ροκεντρόλ, νοιώθει ξαφνικά την Τύχη νά της χαμογελάη! Γιατί στο θαμπό γαλαζοπράσινο φώς των πηγολαμπίδων, παίρνει τό μάτι της τό θαθουλό άνοιγμα των θράχων. Έκεί πού ό Ποκοπίκο είχε κρύψει τόν ψωραλέο γάϊδαρό του.

Ή «Μαύρη Γόησσα» μόλις τό θλέπει, θγάζει χαρούμενο ξεφωνητό!

— Άμάσαν! Καλέ σώθηκα, καλέ! Χαρήτε Άντροι πού δέν θά με χάσετε! Καλέ σώθηκα, σās λέω!...

Ταυτόχρονα κάνει μι' άπελπισμένη θουτιά, πέφτει πάνω στο σκελετωμένο κορμί του άξιοθρήνητου «Σαίνιου». Και

τόν άγκαλιάζει με λαχτάρα από τό λαϊμό!

Οί άχώριστες άλογόμυγες φτερουγίζουν τώρα τρομαγμένες. Βουίζουν γύρω στ' αυτιά της.

Σίγουρη πιά εκεί, ή κοντόχοντρη πυγμαία, ρίχνει μιά ματιά στον ψωραλέο γάϊδαρο κι' άναπνέει με άνακούφισι!

— Έπιτέλους, μόνοι!

Τό Τέρας — έδώ πού θρίσκει — τώρα — δέν θά μπορέση νά της κάνη κακό...

Ό «καθαρόαιμος» δέν δείχνει νά ένοχλήθηκε καθόλου από τό θάρος της Χουχούς...

Έτσι, χαμηλώνοντας άργά τά ζαρωμένα γεροντικά θλέφαρά του, άποκοιμείται...

Σέ λίγες στιγμές έχει άρχίσει νά ροχαλίξη θαιρειά σαν τόν... Άφέντη του!

Ή «Μαύρη Γόησσα» τόν μακαρίζει:

— Άειντε!... Σούφεξε πάλι, παληκοπρίτη! Καλέ ποιός στη χάρι σου νά κοιμάσαι με μιά... κούκλα σαν κι' έμένα! Με συγχωρείτε κιόλας!

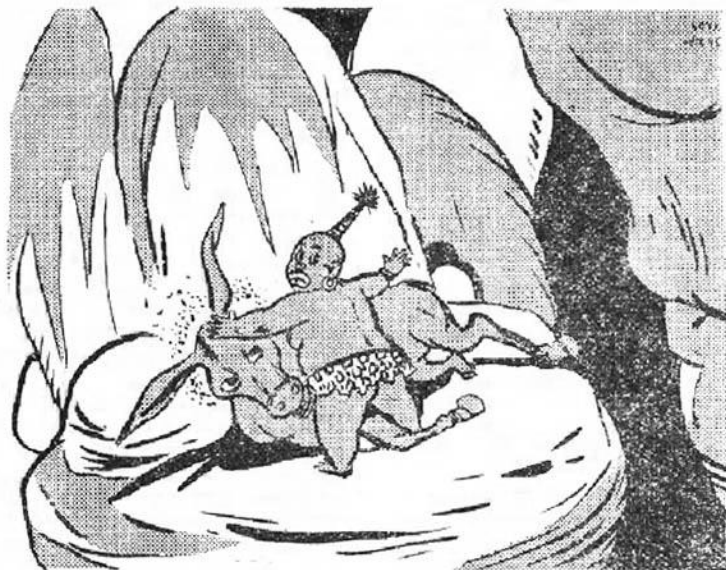
ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΥΦΛΩΝΕΤΑΙ!

Ό Γκαούρ θλέπει τόν τραγικό κίνδυνο πού άπειλεί προπαντός τις δυο άμοιρες γυναίκες. Καταλαβαίνει πώς δέν θ' άνθέξουν γιά πολύ άκόμα, νά στέκωνται όρθές!...

Και παίρνει μιά φοβερή άπόφασι: Θά θυσιάση τη ζωή του γιά νά τις σώση!

Πώς όμως;

Και νάτος: Σθέλτος κι' ά-



‘Η ἄμοιρη Χουχού, τρομοκρατημένη καθώς είναι, βρίσκει σιγουριά στην ἀγκαλιά τοῦ ψωραλέου Καθαρόαιμου!

τρόμητος — ὅπως πάντα— ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνη στὰ πέτρινα τοιχώματα τοῦ θεόρατου ὑπόγειου θόλου. Πιάνεται καὶ πατάει στὶς προεξοχές τῶν βράχων...

Ὡσπου φθάνει κάποτε στὸ ὕψος ποὺ βρίσκεται τὸ φοβερό κι’ ἀπαίσιο κεφάλι τοῦ γιγάντιου θεριοῦ!

Τὸ Τέρας τὸν βλέπει ἀμέσως. Κι’ ἀνοίγοντας τὶς τρομακτικές μασσέλες τοῦ κάνει νὰ τὸν ἀρπάξη. Νὰ τὸν κάνη μιὰ μπουκιὰ!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σιγμὴ δὲν δειλιάζει. Κι’ αὐτὴ τὴ

φορὰ δείχνει πὼς εἶναι ‘Ελληνας! Πὼς στὶς φλέβες τοῦ κυλάει τὸ περήφανο κι’ εὐγενικό αἷμα τῆς ἀθάνατης γενιᾶς μας!

Καὶ νά: Μὲ τὸ τρομερὸ του ρόπαλο δίνει δυὸ γρήγορα καὶ δυνατὰ κτυπήματα στὰ μάτια τοῦ Στοιχειοῦ. Τὸ τυφλώνει προσωρινά!...

Τὸ Τέρας, νοιώθοντας νὰ χάνη τὴ θορίᾳ του, οὐρλιάζει τώρα μὲ ἀφάνταστη λύσσα. Σπαρταράει σὰ νὰ τὸ σφάζουν. Κτυπιέται μανιασμένο ἐδῶ κι’ ἐκεῖ στὰ βράχια. Τὰ χοντρά σουθλερὰ ἀγκάθια τοῦ

κορμιού του σπάζουν...

Όμως, ο Γκαούρ δέν σταματάει: Κάθε φορά που το κεφάλι του τυφλωμένου θεριού περνάει από κοντά του, το κτυπάει με το ρόπαλο...

Όσπου το Τέρας, αιγά-αιγά, ζαλίζεται. Οι κινήσεις του γίνονται πιο άργες. Πιο δύσκολες. Άπ' το λαρύγκι του θγαίνουν τώρα θραχνά μουγρητά...

Και τέλος, σταματάει. Κάθεται βαρύ στα πσινά του ποδάρια, ανασαίνοντας γρήγορα!

Ζητάει να ξεποστάση για λίγες στιγμές. Νά ξανάβρη το κουράγιο του. Ν' άρχιση πάλι τον τρελλό δαιμονισμένο χορό του...

Και νά: Πρίν περάσουν λίγες στιγμές, τά κτυπημένα μάτια του ξεθαμπώνουν. Ξαναβρίσκει τη χαμένη θοριά του...

"Ετσι, αντικρύζει τόν Γκαούρ πιασμένον σά ψηλά θράχια του υπόγειου θόλου. Και ζυγώνει με θιάσι το άπαίσιο κεφάλι του...

Ο μελαψός γίγαντας δέν προφθαίνει, αυτή τη φορά, να το κτυπήση σά μάτια με το ρόπαλό του. Το φοβερό γιγάντιο τέρας τόν χάθει με μιās. Κι' ο δυστυχιμένος "Έλληνας χάνεται γρήγορα μέσα στον χοντρό κι' άπέραντο λαιμό του.

Ταυτόχρονα ξαναντηχεί ή άπαίσια θραχνή φωνή του άδρατου Ζθούχ. Ο μαύρος "Άρχοντας του Κάτω Κόσμου καγχάζει τώρα:

— Χό, χό, χό!... 'Η ίδια τύ-

χη σās περιμένει δλους! Χό, χό, χό!... Κανένας δέν θά θγή ζωντανός από δώ μέσα!...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ !

Κάτω, στο δάπεδο του θόλου, κανένas από τούς άλλους συντρόφους δέν έχει δή το κακό που γίνηκε.

Ο Ταρζάν, ή Ταταμπού, ή Τζέιν κι' ο Κραγιαμπού άκούνε μονάχα τη φωνή του Ζθούχ. "Ετσι, σηκώνοντας ξαφνιασμένοι τά κεφάλια, ψάχνουν να θρούνε τόν Γκαούρ.

Μά το μελαψό παλικάρι που θενά δέν φαίνεται.

Η Χουχού που τούς παρακολουθεί μέσ' από τη σίγουρη κρυψώνα της, συγκινείται. Και τούς φωνάζει κλαυουρίζοντας:

— Χί, χί, χί! Καλέ μη ψάχνετ' άδικά! 'Εγώ περικολούθησα τί συνέθηκε στον Γκαουράκο: Τό Τέρας τόν... κολάτισε, ζωή σέ λόγου σας! Χί, χί, χί!... Με συγχωρείτε κιόλας!

Η άμοιρη Ταταμπού που άκούει τό τραγικό τέλος του πολυαγαπημένου συντρόφου της, θγάζει έν' άπότομο σπαρκτικό ξεφωνητό. Και σωριάζεται κάτω ξερή!

Η μελιστόλακτη πυγμαία, παρατάει την άγκαλιά του ψωραλέου «Καθαρόαιμου». Και πηδώντας έξω άπ' την κρυψώνα, σκύβει πάνω στην άναίσθητη 'Ελληνίδα. Πασχίζει με κάθε τρόπο να τη συνεφέρη.

Ταυτόχρονα κι' ή γλῶσσα της πάει ροδάνι:

— Κουράγιο, κυρά... χήρα μου! Καλέ, μὴν κάνης ἔτσι! Νέα εἶς' ἀκόμα. Θά... φᾶς κι' ἄλλους!

Ὁ Ταρζάν ἔχει, σὸ μεταξύ, γίνεи θεριό ἀνήμερο! Ὁ χαμὸς τοῦ ἀγαπημένου «ἀδελφοῦ», κάνει τὴν καρδιά του νὰ σπαράξῃ σὸν πόνο. Ὁ νοὺς του θολώνει. Δὲν ξέρει τί κάνει!

Τὸ ἀπαίσιο Τέρας στέκει τώρα πάλι γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητο. Τεντώνει τὸν ἀπέραντο λαιμό του. Πασχίζει μὲ δυσκολία νὰ καταπιῇ τὸν γιγαντώσωμο Γκαούρ!

Καὶ νά: Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τραβάει μὲ λύσσα τ' ἀστραφτερό μαχαίρι του. Τὸ ἱερὸ ἑλληνικὸ αἷμα ποὺ χύθηκε κάποτε στὶς γαλάζιες φλέβες του, τὸν κάνει ὑπέροχο! Ἀφθαστο σὲ ἡρωϊσμό καὶ αὐτοθυσία!...

Τὸ γιγάντιο θεριό ἔχει — ὅπως βλέπουμε — ὀλόκληρο τὸ κορμί του σκληρὸ κι' ἀγκαθωτό. Μονάχα ἡ τεράστια φουσκωτὴ κοιλιά του δὲν ἔχει φολίδες κι' ἀγκάθια. Αὕτὴ εἶναι λεία. Μαλακιά!

Τὸ τέρας πασχίζει ἀκόμα νὰ καταπιῇ τὸ θῦμα...

Ὁ Γκαούρ, ἐξέχοντας σὰν ἕνας μεγάλος σβῶλος, κατεβαίνει ἀργὰ ἀπὸ τὸ λαρύγγι του. Ὡσπου τέλος, παύει κάποτε νὰ φαίνεται. Ἐχει φθάσει κάτω πιά. Στὸ εὐρύχωρο στομάχι τοῦ Στοιχειοῦ.

Καὶ νά: Ὁ ἀδελφιστος Ταρζάν κάνει τώρα κάτι τρομερὸ κι' ἀπίστευτο:

Μ' ἕνα ἀφάνταστα δυνατό

καὶ βίαιο κτύπημα, καρφώνει τὴ φονικὴ λάμα τοῦ μαχαίριοῦ τοῦ στὴ μαλακιά κοιλιά τοῦ τρομεροῦ θεριοῦ!...

Ἀμέσως σφίγγει γερὰ τὴ λαθὴ μὲ τὰ δύο του χέρια. Καὶ μὲ δλὴ του τὴ δύναμι τραβάει τὸ μαχαίρι πρὸς τὰ κάτω.

Ἔτσι, μὲ τὴν κόφι τῆς λάμας του, σχίζει τὸ χοντρὸ μαλακὸ δέρμα τῆς τεράστιας κοιλίας τοῦ Στοιχειοῦ. Δημιουργεῖ ἕνα μεγάλο ἄνοιγμα!...

Ἡ σκηνὴ εἶναι τρομακτικὴ! Τ' ἄντερα καὶ τὰ θρωμερά σπλάχνα τοῦ θηρίου, πετιῶνται ἔξω! Μαζὶ μὲ ὀλόκληρα ποτάμια ἀπὸ κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα.

Γιὰ λίγες στιγμὲς τὸ γιγάντιο τέρας δὲν ἔχει νοιώσει τὸ κακὸ ποῦπαθε! Ὅμως, γρήγορα τρομεροὶ πόνοι τὸ ζώνουν. Οὐρλιάζει πάλι τρομακτικά. Σπαρταράει δαιμονισμένα!

Μὰ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι σβέλτος σὰν τὸ Διάβολο! Καὶ στιγμὴ δὲν ἀφήνει νὰ χαθῇ.

Ἀπὸ τὸ σχίσιμο ποῦχει κάνει, χώνεται ἀτρόμητος μέσα στὴν κοιλιά τοῦ Στοιχειοῦ! Ἀρπάζεται ἀπ' τ' ἄντερα καὶ τὰ σπλάχνα του. Σκαρφαλώνει πρὸς τὰ ἐπάνω!...

Ποτέ ἄλλος ἄνθρωπος σὸν Κόσμο, δὲν ἔχει κάνει τέτοιο τόλμημα! Τέτοια ἡρωϊκὴ πράξι σὰν αὕτὴ πού, τούτῃ τῇ στιγμῇ, κάνει ὁ ὑπέροχος Ταρζάν!

Τὸ τέρας σπαρταράει ἀκόμα πιὸ πολὺ τώρα. Ἀπ' τὸ λαρύγγι του βγαίνουν βραχνὰ μουγγρητά. Κι' ἀπ' τὸ στόμα

του κόκκινοι ματωμένοι άφροί!

‘Ο Ταρζάν — σκαρφαλώνοντας έσωτερικά, όπως είδαμε — φθάνει γρήγορα ψηλά στή στήθια του θηρίου. Σφίγγει με λύσσα πάλι τὸ μαχαίρι του. Τὸ καρφώνει στήν τεράστια καρδιά του!

Καί νά: ‘Ο μαύρος θάνατος έρχεται γρήγορος σάν κεραυνός. Τὸ γιγαντώσωμο Στοιχειὸ θγάζει ένα τελευταίον άγριο ούρλιαχτό. Καί σωριάζεται κάτω νεκρό!...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ!

‘Ο άτρόμητος λευκός γίγαντας βρίσκεται ακόμα μέσα στή θρωμερά σπλάχνα του σκοτωμένου θηρίου. ‘Η άνάσσα του έχει κοπή. ‘Από στιγμή σέ στιγμή νοιώθει πώς θά χάση τίς αισθήσεις του. Πώς θά θαφτή γιά πάντα μέσα σ’ αυτό τὸ τραγικό κι’ άπαίσιον κουφάρι!

‘Ομως έπιστρατεύει όλες τίς δυνάμεις του! Κάνει υπεράνθρωπο κουράγιο! Κι’ από τὸ στήθος πού βρίσκεται κατεβαίνει έξω άπ’ τὸ στομάχι του θηρίου. Καί τὸ σχίζει με τὸ μαχαίρι!...

‘Έτσι, λευθερώνει τὸν Γκαούρ πού βρίσκεται μέσα σ’ αὐτό. Τὸν κατεβάζει κάτω καί τὸν σπρώχνει έξω από τ’ άνοιγμα τῆς κοιλιάς του Τέρατος!

‘Ο μελαψός γίγαντας εἶναι ανάσθητος!...

‘Η Τζέιν σκύβει άμέσως με λαχτάρα πάνω του. Τὸν κτυ-

πάει δυνατά στὸ πρόσωπο. Τοῦ κάνει τεχνητές άναπνοές. ‘Ωσπου, με μεγάλη χαρά της τὸν συνεφέρνει!

Στὸ μεταξύ, ὁ καλόκαρδος Κραγιαμποῦ βοηθαίει τὸν ήρωϊκό πατέρα του νά θγῇ κι’ αὐτός άπ’ τὴν άνοικτὴ κοιλιά του νεκροῦ Στοιχειοῦ...

‘Ομως, ὁ άμοιρος ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας βρίσκεται σέ κακά χάλια!

Ταυτόχρονα κι’ ἡ Χουχού συνεφέρνει τὴ λιπόθυμην Ταταμποῦ...

‘Ετσι, ὅλοι μαζί, άγκαλιάζονται. Φιλιώνται με δάκρυα χαρᾶς...

Μονάχα ἡ μελιστάλακτη πυγμαία μένει παραπονεμένη. Αὐτὴν κανέννας δέν τὴν άγκαλιάζει. Κανέννας δέν τὴ φιλάει!

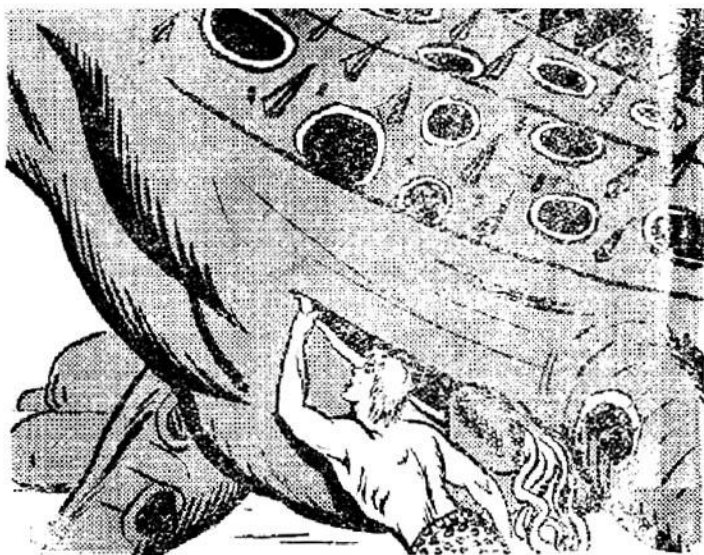
Κι’ ἡ άμοιρὴ γυρίζει ἐδῶ κι’ ἐκεῖ, μέσα στὸν ὑπόγειον πέτρινον θόλο. Ψάχνει νά θρῇ τὸν πολυαγαπημένο Ποκοπικό της, φωνάζοντας με σπαραγμό:

— Καλὲ ποῦσαι, χρυσό μου, πού κακοψόφο νάχης, γλύκα μου!... ‘Ελα καλὲ νά φιληθοῦμε κι’ ἐλόγου μας γιά νά σκάσουν άπ’ τὸ κακό τους!...

‘Ομως αλλοίμονο! ‘Ο φοβερός καί τρομερός νᾶνος δέν βρίσκεται πουθενά!... ‘Έχει γίνῃ άφαντος! Κανέννας δέν τὸν εἶδε. Κανέννας δέν τὸν άκουσε! Λὲς καί τὰ θράχια άνοιξαν καί τὸν κατέπιαν!

‘Η «Μαύρη Γόησσα» πάει νά τρελλαθῇ άπ’ τὴν άπελπισία της!

Ξαφνικά, μιὰ φωτεινὴ ἰδέα περνάει άπ’ τὸ μυαλό της. Κι’ άμέσως πέφτει, με τὰ τέσσε-



‘Ο Ταρζάν, με τὸ μαχαίρι του, σχίζει τὴν τεράστια κοιλιά τοῦ τρομακτικοῦ θηρίου τοῦ Κάτω Κόσμου !

ρα κοντὰ στὰ ὀπίσθια τοῦ σκοτωμένου θηρίου...

Ἔτσι, μπουσουλώντας γρήγορα, φθάνει καὶ χώνεται κάτω ἀπὸ τὴ θάσι τῆς πλατειᾶς οὐρᾶς του. Βάζει τὸ στόμα τῆς σ’ ἓνα στρογγυλὸ ἄνοιγμα ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ, κάνοντας μορφασμὸ ἀηδίας...

Τέλος, φωνάζει στὸν ἀγαπημένο τῆς σὰ νά τοῦ... τηλεφωνῇ :

— ‘Αλό, ἀλό!... Καλέ ἂν σὲ κολάτσαις, χρυσό μου, ἔξελθε γρήγορις. ‘Απὸ ἐδῶ, καλέ, εἶναι ἡ... ἔξοδος κινδύνου... Μὲ συγχωρεῖτε κιῶλας!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ἡ γνώριμη βαρειά καὶ βραχνή φωνὴ τοῦ τρομεροῦ Ζβούχ, ἀντηχεῖ πάλι ἄγρια στὸν ὑπόγειο πέτρινο θόλο. Ὁ ἀόρατος Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου, φαίνεται νᾶναι ἀφάνταστα θυμωμένος :

— Κακὰ σκυλιά! οὐρλιάζει. Σκοτώσατε τὸ πιὸ ἀγαπημένο θηριό μου! Ἐννοια σας καὶ θά μοῦ τὸ πληρώσατε πολὺ ἀκριβᾶ!...

Ταυτόχρονα μὲ τὰ λόγια του, ἓνας καινούργιος τρομακτικὸς σεισμὸς γίνεται. Καὶ τὸ πέτρινο δάπεδο τῆς θολωτῆς

καταπακτής σχιζεται πάλι στὰ
δυό!...

Τὸ νεκρὸ ἀγκαθωτὸ τέρας
πέφτει μέσα στὸ φαρδὺ σκοτει-
νὸ θάραθρο ποὺ ἀνοίξε!...

Μαζί του ὁμῶς πέφτουν κι'
ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμπού, ἡ
Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού κι' ἡ
Χουχού!...

Μονάχα ὁ Γκαοὺρ πρόφθαί-
νει νὰ γαντζωθῇ γερά σ' ἓναν
ἀνώμαλο θράχο. "Ἔτσι, δὲν
ἀκολουθεῖ τοὺς ἄμοιρους συν-
τρόφους του στὴν τραγικὴ τους
πτῶσι!...

"Ὁμῶς γρήγορα ὁ ὑπέροχος
"Ἑλληνας μετανοιάνει γι' αὐ-
τό :

Τί κι' ἂν καταφέρῃ νὰ σωθῇ
ἐκεῖνος, ἂν πρόκειται νὰ χα-
θοῦν ὅλ' οἱ ἄλλοι; "Ἡ ζωὴ θὰ
τοῦ εἶναι ἄχρηστη!

Καὶ νά: "Απὸ τὸ θράχο ποὺ
βρίσκεται γαντζωμένος, κυτ-
τάζει πρὸς τὰ κάτω. Τὸ σκο-
τεινὸ θάραθρο χάσκει ἀκόμ'
ἀνοικτὸ στὸ δάπεδο τοῦ πέ-
τρινου θόλου!...

"Ὁ Γκαοὺρ πηδάει ἀμέσως
μὲ ἀπόγνωσι. Θέλει νὰ γκρε-
μιστῇ κι' αὐτὸς μαζί μὲ τοὺς
ἀγαπημένους συντρόφους του.
Νὰ βρῇ τὴν ἴδια τύχη. Νὰ βρῇ
τὸν ἴδιο θάνατο μ' ἐκείνους!...

Μὰ δὲν προφθαίνει... "Ἐνας
ἄλλος σεισμός συνταράζει πάλι
τὸν πέτρινο θόλο. Καὶ τὸ
φοβερὸ θάραθρο ποὺ εἶχε ἀ-
νοίξει, ξανακλείνει ἀμέσως.

"Ὁ μελαψὸς γίγαντας πέ-
φτει στὸ κλεισμένο δάπεδο.
Καὶ μένει μονάχος τώρα ἐκεῖ.
Πιασμένος σάν λιοντάρι στὴν
τρομερὴ αὐτὴ ὑπόγεια παγι-
δα!...

ΕΠΙΘΕΣΙ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

Λίγο πιὸ πέρα, μπροστὰ στὸ
κούφωμα τοῦ θράχου, ὁ κα-
θαρόαιμος τοῦ χαμένου Ποκο-
πίκο, γκαριρίζει πονεμένα καὶ
θλιβερά. Σὰ νὰ μοιρολογάη
τοὺς χαμένους συντρόφους ποὺ
γκρεμίστηκαν στὸ θάραθρο!

"Ὁ Γκαοὺρ νοιώθει, τώρα
στὴ μοναξιά του, τρελλὴ ἀπό-
γνωσι: Κτυπιέται μανιασμέ-
νος στὰ γύρω θράχια. Σὰ νὰ
θέλῃ νὰ τὰ σπάσῃ! Νὰ τὰ
γκρεμίσῃ! Νὰ λευθερωθῇ! Νὰ
τρέξῃ κοντὰ στοὺς ἄλλους. Νὰ
θυσιάσῃ καὶ τὴ ζωὴ του γιὰ
νὰ τοὺς σώσῃ, ἂν κινδυνεύουν!
Νὰ πεθάνῃ κι' αὐτὸς κοντὰ
τοὺς ἂν δὲν ζοῦν πιά!...

"Ὁμῶς -- ἀλλοίμονο -- τί-
ποτα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ!...

Καὶ νά: "Ἡ θραχὴ κι' ἀπαί-
σια φωνὴ τοῦ "Ἀρχοντα τοῦ
Κάτω Κόσμου, ξανακούγεται:

— "Ἐδῶ θ' ἀφήσης, σκύλε,
τὰ κόκκαλά σου! Τὰ μαῦρα
φίδια μου θὰ σοῦ κρατήσουν
συντροφιά!...

Καὶ προσθέτει καγχάζον-
τας :

— Χό, χό, χό!... Θὰ καλοπε-
ράσῃς μαζί τους!

Τέλος, ἀκούγεται νὰ μουρ-
μουρίζῃ σὰ νὰ μιλάῃ στὸν ἑ-
αυτό του :

— Πρέπει νὰ τρέξω τώρα!...
Νὰ προλάβω τοὺς ἄλλους...
Δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ ξεφύ-
γουν... Οἱ δυὸ ἑμπορφες γυναῖ-
κες θὰ γίνουν δικές μου σκλά-
βες!...

Καὶ ἡ φωνὴ του χάνεται ἀρ-
γά, σάν καπνὸς ποὺ διαλυέ-

ται στὸν ἀέρα!...

Δὲν προφθαίνου νὰ περάσουν λίγες στιγμές καὶ νὰ : Δαιμονισμένα κι' ἀπαίσια σφυρίγματα' ἀντηχοῦν! Ἀπὸ τὶς ρωγμὲς τῶν γύρω θράχων, ξεπετάγονται πολλὰ μαύρα φίδια!...

Χύνονται μανιασμένα στὸ μελαψὸ γίγαντα. Κουλουριάζονται στὰ πόδια του!

Ὁ Γκαοὺρ δὲν εἶναι μονάχα ἀτρόμητος καὶ χεροδύναμος ἄντρας! Εἶναι κι' ἀφάνταστα ψυχραίμο παλικάρι. Κι' αὐτό, τὸ τελευταῖο, εἶναι ποὺ τοῦ χαρίζει τὶς περισσότερες νίκες καὶ τοὺς θριάμβους του.

Ἔτσι καὶ τώρα καθόλου δὲν τὰ χάνει μπροστά στὴν τρομακτικὴ αὐτὴ ἐπίθεσι τῶν ἀμέτρητων μαύρων φιδιῶν.

Καὶ παλεύει ὑπεράνθρωπα μαζί τους. Καὶ τοὺς σκορπίζει τὸ θάνατο σὰν Ἀητός!

Ἀλλὰ ἀπὸ τ' ἀπαίσια αὐτὰ φίδια τὰ πνίγει! Ἀλλὰ τὰ ποδοπατάει! Ἀλλὰ τ' ἀρπάζει ἀπ' τὴν οὐρὰ καὶ κτυπώντας τα μὲ ὀρμὴ στὰ γύρω θράχια, τοὺς τσακίζει τὰ κεφάλια!...

Καὶ σὲ ἄλλα, τέλος, κάνει κάτι ἀκόμα πιὸ τρομερό. Κάτι ἀπίστευτο :

Πιάνει, δυὸ-δυὸ, τὰ φοβερά ἐρπετὰ καὶ δένει τὴν οὐρὰ τοῦ ἑνὸς μὲ τὴν οὐρὰ τοῦ ἄλλου. Μ' ἓναν παράξενο καὶ πολὺ δύσκολο κόμπο ποὺ εἶχε μάθει κάποτε ἀπὸ κάποιον γέροντα ἰθαγενῆ, δαμαστὴ καὶ μάγο φιδιῶν.

Καὶ νά: Τὰ δεμένα ἐρπετὰ — μόλις τ' ἀφήνει — τραβιῶνται μὲ δύναμι καὶ λύσσα γιὰ

νὰ ξεμπλέξουν τὰ κορμιά τους. Νὰ χωρίσουν...

Μὰ ὁ κόμπος εἶναι τέτοιος ποὺ ὄχι μονάχα δὲν λύνεται, μὰ τ' ἀντίθετο: Ὅσο τραβιῶνται τὸ ἓνα ἀπ' τ' ἄλλο, τόσο δένονται καὶ πιὸ γερά!...

Ὡσπου τέλος, νομίζοντας τὸ καθένα πὼς τὸ ἄλλο τὸ κρατάει, μανιάζουν! Κι' ἀρχίζουν νὰ δαγκώνονται μεταξύ τους. Ν' ἀλληλοσπαράζονται!..

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ!

Ὁ ὑπέροχος Γκαοὺρ θριαμβεῖ κι' αὐτὴ τὴ φορά! Ὁμως ὄχι — ἀλλοίμονο — καὶ μέχρι τὸ τέλος.

Γιατὶ τ' ἀπαίσια φίδια, μπορεῖ θέθαια νὰ μὴν εἶναι φαρμακερά — ὅποτε θὰ τοῦ εἶχαν κιόλας χαρίσει τὸ θάνατο — μὰ εἶναι, δυστυχῶς, ἀμέτρητα!

Καὶ δὲν ἀργοῦν, πολλὰ ἀπ' αὐτά, νὰ ζώσουν τὸ μισόγυμνο μελαψὸ κορμί του. Νὰ τὸν σωριάσουν κάτω.

Ἔτσι, τὸν σφίγγουν τώρα μὲ λύσσα καὶ μανία!

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ σαλέψῃ πιά. Τὰ κορμιά τῶν μαύρων φιδιῶν, σὰν χοντρά χορτόσχοινα ἔχουν δέσει γερά τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του! Σφίγγουν τὸ λαιμό, τὸ θώρακα καὶ τὴ μέση του!...

Ἀπὸ τὰ πλατειὰ στήθεια τοῦ ἀμοιρου παλικαριοῦ ὀγαίνει τώρα ἓνα θαρὺ πνιγμένο θογγητό. Λίγες ἀκόμα στιγμές ζωῆς τοῦ ἀπομένουν. Ὁ-

που καὶ νᾶναι θὰ ξεψυχήσῃ μέσα στὸ θανατερό ἀγκάλιασμα τῶν μαύρων φιδιών.

Ὅμως, ὁ καλὸς Θεὸς δὲν τὸν ἀφήνει κι' αὐτὴ τῇ φορᾷ νὰ χαθῇ!...

Ξαφνικά, ἓνα διαπεραστικὸ στρίγγλισμα φθάνει στ' αὐτιά του. Ταυτόχρονα κι' ἓνα παράξενο βαρὺ φτερούγισμα.

Καὶ νά :

Ψηλά, ἀπὸ τὸν πέτρινο θόλο τῆς ὑπόγειας καταπακτῆς, πέφτει κάτω ἓνας μικροσκοπικὸς πῖθηκος.

Ὅμως, τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀνθρώπινο. Διαβολικὸ ! Καὶ τὰ μάτια του πράσινα. Μοιάζει μὲ δαίμονα. Μὲ σατανικὸ πλάσμα!

Πάνω ἀπὸ τὸ φρικτὸ κεφάλι τοῦ παράξενου αὐτοῦ πῖθηκου, φτερουγίζει πάντα μιὰ κατάμαυρη νυχτερίδα. Μεγάλῃ σὰν ὄρνις!

Τὰ φίδια ξεκουλουριάζονται ἀμέσως ἀπὸ τὸ μισόγυμνο κορμὶ τοῦ μελαφοῦ γίγαντα. Καὶ ξανακρύβονται τρομαγμένα στὶς ρωγμὲς τῶν γύρω θράχων...

Ὁ Γκαοὺρ εἶναι τώρα λευθερός ! Ἐχει σωθῇ, σὰν ἀπὸ θαῦμα, μὲ τὴν ἐμφάνισι τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτοῦ τέρατος ! Ἐχει γλυτώσει πραγματικά ἀπ' τοῦ Χάρου τὰ δόντια !

Μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρνει ν' ἀνασηκώσῃ τὸ πονεμένο του κορμί. Νὰ σταθῇ ὀρθὸς στὰ μελανιασμένα πόδια του...

Κυττάζει τώρα μὲ φρίκη τὸ ἀπαίσιο σατανικὸ πλάσμα ποὺ στέκει ἀντίκρυ του. Ἐνῶ ἡ τε-

ράστια μαύρη νυχτερίδα ἐξακολουθεῖ νὰ φτερουγίζῃ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ἄλλὰ καὶ ὁ μικροσκοπικὸς πῖθηκος μὲ τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο καὶ τὰ πράσινα μάτια, κυττάζει μὲ θαυμασμό τὸν πανώριο μελαψὸ γίγαντα. Ὡσπου, σὲ μιὰ στιγμή, μουρμουρίζει :

— Φαίνεσαι γενναῖο καὶ χεροδύναμο παλικάρι ! Εἶναι κρίμα νὰ χαθῇς σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ φοβερὸ μπουντροῦμι ! Θέλεις λοιπὸν νὰ σὲ θγᾶλω στὸν Πάνω Κόσμο; Θέλεις νὰ σὲ σώσω;

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας ρωτᾷ παραξενεμένος :

— Ποιὸς εἶς; εὐ;

Τὸ ἀνθρωπόμορφο πθηκάκι τοῦ ἀποκρίνεται :

— Εἶμαι ὁ Ρανάρ!... Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός τοῦ Ἀρχοντα Ζβούχ! Σὲ μένα ἀνήκει ὁ θρόνος τοῦ Κάτω Κόσμου ! Ἦμουν βαρεῖα ἄρρωστος σὰν πέθανε ὁ πατέρας μας. Καὶ μοῦ τὸν ἄρπαξε αὐτός!...

Ο ΘΕΟΣ ΟΥΡΑΧ !

Τὸ μικροσκοπικὸ τέρας συνεχίζει :

— Ὅμως, ὁ παντοδύναμος θεὸς Οὐράχ δὲν θέλει νὰ θάψω τὰ χέρια μου σὲ ἀδελφικὸ αἷμα!... Κάποτε ποὺ ζήτησα νὰ σκοτώσω τὸν Ζβούχ, τιμωρήθηκα σκληρὰ : Μὲ μεταμόρφωσε σὲ πῖθηκο... Ἄν ἐπιχειρήσω πάλι, θὰ μὲ κἀνὶ συχαμερὸ σκουληκι!... Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πᾶν ἀντίθετα μὲ τὴ θέλησι τοῦ τρομεροῦ Οὐράχ!

Τοῦ Θεοῦ τοῦ Κάτω Κόσμου!

Ὁ Γκαούρ ξαναρωτάει, χαμένα τώρα :

— Καί γιατί θέλεις νά μέ σώσης;

— Γιά νά μοῦ κάνης κι' ἐσύ μιὰ μεγάλη χάρι!...

— Τί;

— Εἶσαι γενναῖο καί χερσὶ δύναμο παλικάρι! Κατάλαθαίνεις λοιπόν;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀπορεῖ :

— "Ὁχι... Λέγε τί θέλεις; Τί ἀντάλλαγμα ζητᾷς γιὰ νά μέ θγάλης ἀπὸ δῶ μέσα;

Καί τὸ Στοιχειὸ μέ τὰ πράσινα μάτια, τοῦ ἐξηγεῖ :

— Θέλω νά δολοφονήσης τὸν Ζθούχ, τὸν ἀδελφὸ μου. Γιά νά γίνω ἐγὼ ὁ "Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου! "Ἀμα μοῦ δεῖξῃς κομμένο τὸ κεφάλι του, θά σέ θγάλω ἀπ' αὐτὴ τὴ θανατερὴ παγίδα ποῦ θρίσκεσαι. Ἄλλοιῶς φρικτὰ μαρτύρια σέ περιμένουν!...

Ὁ Γκαούρ ἀκούει τὴν πρότασι. Καί τὸ πανώριο πρόσωπό του παίρνει ἄγρια ἔκφρασι!... Κυττάζει τὸν σατανικὸ Ρανάρ μὲ περιφρόνησι καὶ ἀηδία. Τοῦ ἀποκρίνεται μουγγρίζοντας :

— Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου, τιποτένιε!... "Ἐνας Ἕλληνας ποτὲ δὲν γίνεται δολοφόνος. Ἔστω ἀκόμα κι' ἂν πρόκειται νά σώσῃ τὴ ζωὴ του!... Γκρεμοτσακίσου, λοιπὸν ἀπὸ μπροστά μου! Μὲ κακοθύμους κι' ἀνανδρους σάν κι' ἐμένα, συμφωνίες δὲν κάνω!...

Ὁ πύθηκος, μέ τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο, γελάει σατανι-

κά :

— Χά, χά, χά!... Τὴ ζωὴ σου δὲν τὴ λογαριάζεις, θλέπω!... Μὰ σίγουρα θά λογαριάζης κάτι ἄλλο : τὴ συντροφισσά σου! Χά, χά, χά!...

— Τί θέλεις νά πῆς; ρωτᾷει ἄγρια ὁ Γκαούρ.

Καί τὸ μικροσκοπικὸ τέρας μέ τὰ πράσινα μάτια τοῦ ἀποκρίνεται :

— Θέλω νά πῶ πῶς δὲν μπορεῖ νά μὴν πονᾷς γιὰ τὴν τραγικὴ τύχη τῆς πανώριας Ταταμπού. Δὲν κατάλαθαίνεις, λοιπὸν, ἀνότη, πῶς ἂν πεθάνῃς ἐσύ, ὁ ἀπαίσιος Ζθούχ, ὁ ἀδελφός μου, θά τὴν κάνῃ σκλάβα του;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μένει, γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος, σὰ νά τὸν κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι!...

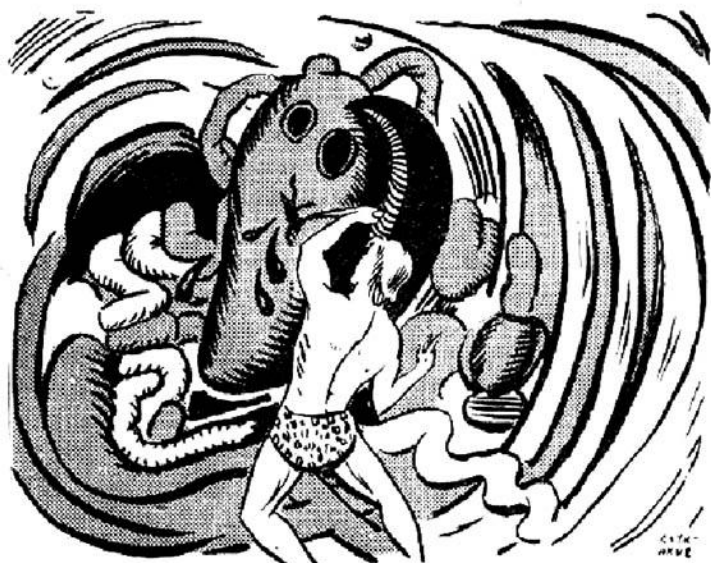
Πραγματικά, δὲν εἶχε σκεφτῇ γιὰ τὴν τύχη τῆς πολυαγαπημένης ἀγνῆς συντροφισσᾶς του.

Ὅμως παρ' ὅλ' αὐτά, ἔχει ἀγύριστο κεφάλι. Καί φωνάζει ἄγρια πάλι στὸ Ρανάρ :

— "Ὁχι! Ἐγὼ εἶμαι Ἕλληνας! Γιά κανένα λόγο δὲν θά γίνω δολοφόνος!... Οὔτε γιὰ νά σώσω τὴ ζωὴ μου! Οὔτε γιὰ νά σώσω τὴν ἀγάπη μου!

Κι' ἀμέσως προσθέτει :

— Ὁ Ζθούχ εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς μου! Αὐτὸς μ' ἐκλείσει σὲ τοῦτο τὸ φοβερὸ μπουντρούμι! Αὐτὸς θέλει νά κάνῃ σκλάβα του τὴν Ταταμπού!... "Ἀν θρεθῇ μπροστά μου, θά χτυπηθοῦμε σάν τίμιοι ἄντρες. Στήθος μέ στήθος!... "Ὅποιος σταθῇ πιὸ δυ-



Ἄτρώμητος ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σκαρφαλώνει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Τέρατος. Καὶ καρφώνει τὸ μαχαίρι στὴ νκαρδιά του!

νατὸς κι' ἀτρώμητος ἀπ' τοὺς δυό, θὰ ζήση!... Ὅμως νὰ τὸν χτυπήσω πισώπλατα, δὲν τὸ κάνω. Δολοφόνος δὲν θὰ γίνω ποτέ!...

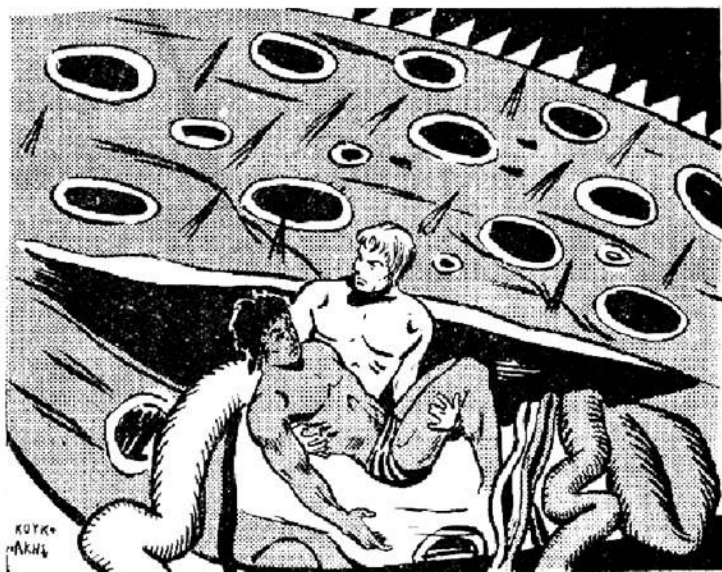
Τὸ διαβολικὸ πρόσωπο τοῦ πιθηκάνθρωπου, σκοτεινιάζει τώρα. Μουγγρίζει κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του :

— Τότε καλὰ θρίσκεσ' ἐδῶ! Μείνε λοιπὸν, σκύλε, ν' ἀφήσης τὰ κόκκαλά σου σ' αὐτὸν τὸ φρικτὸ τάφο!... Ἐγὼ θὰ τρέξω νὰ θρῶ τὸν λευκὸ σύντροφό σου. Τὸν Ταρζάν! Αὐτὸς δὲν πιστεύω νὰ εἶναι κουτὸς σὰν κι' ἐσένα. Ἀγαπάει

καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὴ συντροφισά του! Σίγουρα καὶ μὲ χαρὰ θὰ δεχτῇ τὴν πρότασί μου. Θὰ κάνῃ πρόθυμα ἐκεῖνο ποὺ δὲν θέλησες νὰ κάνῃς ἐσύ!...

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἔχει χάσει πιά τὴν ὑπομονή του. Καὶ σὰν ἀνήμερο θεριὸ χύνεται ν' ἀρπάξῃ τὸ σατανικὸ αὐτὸ πλᾶσμα!

Ὅμως ὁ Ρανάρ, σβέλτος σὰν πύθηκος ποὺ εἶναι, προφθαίνει: Μ' ἐν' ἀπότομο πήδημα ἀρπάζεται ἀπ' τὴς προσεχῆς τῶν θράχων. Καὶ σκαρφαλώνει πρὸς τὰ ἐπάνω, γελώντας κοροϊδευτικά:



‘Από τὸ ἄνοιγμα τῆς κοιλιάς τοῦ γιγάντιου θηρίου, ὁ Ταρζάν
βγάζει τώρα ἀναίσθητο τὸν Γκαούρ!

— Χί, χί, χί! Χί, χί, χί!...

Ἡ τεράστια μαύρη νυχτερί-
δα τὸν παρακολουθεῖ, ὅπως
πάντα. Σὲ λίγες στιγμές χά-
νονται κι’ οἱ δύο τους ψηλά,
πρὸς τὸν θεόρατο πέτρινο καὶ
σκοτεινὸ θόλο!

Ὁ Γκαούρ ἐξακολουθεῖ νὰ
μένει φυλακισμένος, ὅπως ἦ-
ταν, στὴν τρομακτικὴ αὐτὴ ὑ-
πόγεια καταπακτὴ!

Μοναδικὴ συντροφιά του ἔ-
χει τώρα τὸ θαρὺ καὶ ρυθμικὸ
ροχαλητὸ τοῦ ψωραλέου «Κα-
θαρόαιμου»!

ΣΤΗ ΦΡΙΚΗ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ γυρί-
σουμε, γιὰ λίγο, πίσω στὴν
παράξενη αὐτὴ ἱστορία μας.

Ὅπως θυμόμαστε, εἰχαμε
δὴ τὸ πέτρινο δάπεδο τῆς ἀ-
παίσιας θολωτῆς καταπακτῆς
ν’ ἀνοίγει. Καὶ τὸ σκοτωμένο,
ἀπὸ τὸν Ταρζάν, ἀγκαθωτὸ
τέρας, μὲ τὴ σχισμένη κοιλιά,
νὰ γκρεμίζεται στὸ σκοτεινὸ
ἄνοιγμα ποὺ εἶχε δημιουργη-
θῇ...

Στὸ ἴδιο αὐτὸ θάραβρο
γκρεμίζονται μαζί του, κι’ ὁ

λοι οι ήρωές μας έκτος από τον Γκαούρ. Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας δηλαδή, ή συντρόφισσά του Τζέιν, ή Ταταμπού, ή Κραγιαμπού και ή μελιστάλακτη Χουχού.

"Όμως άλλοίμονο!... Οι πέντε αυτοί σύντροφοι πέφτουν — όπως ήταν φυσικό — πάνω στο τεράστιο κορμί του γιγάντιου νεκρού Τέρατος!...

"Ετσι, τὰ φοβερά ἀγκάθια του τρυπάνε, γιά μία φορά ἀκόμα, τὰ μισόγυμνα καταματωμένα κορμιά τους.

Δέν σκοτώνονται θέβαια, στην τραγική αυτή πτώση τους. Όμως, οι άβάστακτοι πόνοι που νοιώθουν τούς κάνουν νά βογγάνε σπαρακτικά.

Γιά κάμποση ώρα απομένουν πάνω στο κορμί του θεριού, πούχουν πέσει. Άνήμποροι νά σηκωθούν και νά σταθούν στα πόδια τους...

Τέλος, και σιγά-σιγά, συνέρχονται κάπως. Κυττάζουν γύρω τους με άπόγνωση:

Βρίσκονται σέ μία δεύτερη καταπακτή. Πιο θαθεία από την πρώτη!...

"Όμως, τί παράξενο, αλήθεια!... Αυτή τη φορά δέν είναι φυλακισμένοι ανάμεσα σέ συμπαγή πέτρινα ντουβάρια. Σ' ένα κοντινό σημείο, αντίκρου τους, ξεχωρίζουν το εύρύχωρο σκοτεινό άνοιγμα μιας υπόγειας σήραγγας...

"Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας, πηδάει κάτω από το νεκρό άγκάθωτό θηρίο. Βοηθάει και τούς άλλους νά εξαγκιστρωθούν άπ' αυτό. Και τούς λέει σιγά, σά νά φοβάται μή τόν ά-

κούση κανένας άόρατος έχθρος :

— Πρέπει νά περάσουμε άμέσως σ' αυτή τη σήραγγα. Νά προχωρήσουμε θαθεία... Είναι αδύνατο νά μὴν ὑπάρχει κάπου μία διέξοδος. Γιά νά μπορέσουμε νά θγοῦμε στὸν Ἐπάνω Κόσμο. Στην πολυαγαπημένη μας Ζούγκλα!

"Όλοι συμφωνοῦν με τὴ γνώμη τοῦ Ταρζάν. Μονάχα ἡ πανώρια Ταταμπού δέν δείχνει καμμιά διάθεσι νά κουνηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι της. Κλαίει ἀσταμάτητα γιά τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου της Γκαούρ. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ σωτηρία της ἔχουν πάψει πιά νά τὸν ἐνδιαφέρουν...

"Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας της ἐξηγεί :

— Δέν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαι, Ταταμπού! Τώρα θέβαια, τίποτα δέν μποροῦμε νά κάνουμε γι' αὐτόν! Σάν θγοῦμε ὅμως ἔπάνω, θά τρέξουμε άμέσως σὴν καταπακτὴ τοῦ παντοδύναμου Νάχρα Ντού. Μονάχα ὁ μονόφθαλμος Μάγος θά μᾶς βοηθήσῃ νά τὸν θροῦμε. Νά τὸν σώσουμε άπ' αὐτὴ τὴν Κόλασι τῆς φρίκης ποῦ θρίσκειται. Ἐμπρὸς λοιπόν: Μὲ τὰ δάκρυα καταπιάνονται μονάχα οἱ δειλοί!

"Η μελαψὴ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» θρίσκει σωστὰ τὰ λόγια τοῦ Ταρζάν. Καὶ σφίγγοντας τὴν πονεμένη καρδιά της, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Δίκηο ἔχεις! Μπορῶ νά κάνω κάτι καλύτερο ἀπὸ τοῦ νά μένω ἄπραγη καὶ νά κλαίω! Πᾶμε λοιπόν. Πᾶμε κι' ὁ Θεὸς τῆς Γιοχάνας, θά μᾶς

βοηθήση!...

“Ετσι, μπαίνουν σέ λίγο ὅλοι τους μέσα στό ἀνοιγμα τῆς σκοτεινῆς σήραγγας. Προχωροῦν ἀργά, διστακτικά, φοβισμένα!...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Ξαφνικά, ἕνας ἀλόκοτος θόρυβος φθάνει στ’ αὐτιά τους. Σά νά κτυπιῶνται κόκκαλα πάνω σέ ἄλλα κόκκαλα!

Καί ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς σματάς, ὅσο πάει καί πλησιάζει...

Ταυτόχρονα κι’ ἕνας ἀδύναμος φωσφορισμός ἔρχεται νά θάψῃ πρασινωπὸ τὸ κατάμαυρο σκοτάδι!...

Ἡ σήραγγα φωτίζεται ἀμυδρά...

“Ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν κι’ ὁ Κραγιαμπού προχωροῦν πρὸ διστακτικά κι’ ἀνήσυχα τώρα.

Ἡ Χουχού τοὺς ἀκολουθεῖ σάν κρεμασμένη. Τὰ μεγάλα «γοητευτικά» μάτια τῆς ἔχουν γουρλώσει σάν λουκουμάδες! Τρόμος καὶ φρίκη ζωγραφίζονται στὸ πρόσωπό τῆς.

Καί νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, ἀμέτρητοι ἀνθρώπινοι σκελετοὶ φθάνουν σέ μικρὴ ἀπόστασι μπροστά τους.

Κινοῦνται σάν ὄντα ζωντανά! “Ὁμως τὸ κεφάλι, τὸ σῶμα, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους, εἶναι κόκκαλα! Καὶ μόνο κόκκαλα, ποὺ θγάζουν ἕναν παράξενο πράσινο φωσφορισμό. Αὐτὸν ποῦ, πρὶν λίγο, εἶχε ξεβοριάσει τὸ σκοτάδι!

Ἡ σήραγγα ἔχει στενέψει ἀρκετὰ τώρα. Οἱ ζωντανοὶ σκελετοὶ προχωροῦν δύσκολα. Τὰ κόκκαλα τοῦ ἐνὸς κτυπᾶνε πάνω στὰ κόκκαλα τοῦ ἄλλου. Κι’ ἕνα μακάθριο κροτάλισμα ἀντηχεῖ!

“Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας γυρίζει. Κι’ ἀνοίγοντας, δεξιά κι’ ἀριστερά, τὰ μπράτσα του, σταματᾷ τὶς τρεῖς γυναῖκες καὶ τὸν Κραγιαμπού!

— Σταθεῖτε!... “ἔχουμε ν’ ἀντιμετωπίσουμε παράξενους ἐπιδρομεῖς!...

Στὸ μεταξύ, οἱ σκελετοὶ ἔχουν πλησιάσει. Καί, θγάζοντας ἀπ’ τὰ λαρύγκια τοὺς ἀλόκοτες στριγγλιές χύνονται πάνω του. Ζητᾶνε νά τὸν σπαράξουν μὲ τὰ κοκκαλιάρικα χέρια τους!

“Ὁ Ταρζάν καθόλου δὲν δειλιάζει. Παλεύει σάν μανιασμένο θηρίο! Κτυπιέται, σάν τρελλός, μαζί τους!

Οἱ τρομακτικὲς γροθιές του σκορπίζουν στὸν ἀέρα τὰ κόκκαλα τῶν κολασμένων σκελετανθρώπων. Τοὺς διαλύουν!

Μὰ ἐκεῖνοι εἶναι πολλοί. Καὶ γρήγορα καταφέρνουν νά τὸν παραμερίσουν. Νά προσπεράσουν ἀρκετοὶ ἀπὸ δαύτους. Νά χυθοῦν πάνω στοὺς ἄλλους...

Μεγάλο κακὸ καὶ μακελειὸ γίνεται!...

“Ὅλοι τώρα: Ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν κι’ ὁ Κραγιαμπού, θρίσκονται σὲ ἀφάνταστα τραγικὴ θέσι!..

Ἡ Χουχού ἔχει κρυφτῇ στὴ μικρὴ ἐσοχὴ κάποιου θράγκου. Κι’ ἀπ’ ἐκεῖ, ρίχνοντας θαυ-

μαστικές ματιές στους άμε-
τρητους ζωντανούς σκελετούς,
ψιθυρίζει μελιστάλακτα:

— Ψυχή μου, γαμπροί! Μο-
νάχα πούσατε λιγάκι... άδυ-
νατούτσικοι! Μὲ συγχωρεῖτε
κιόχλας!

Μά τὸ κακό πὸν γίνεται, ἀ-
πὸ στιγμή σὲ στιγμή, χειρο-
τερεύει: Οἱ φοβεροὶ σκελετάν-
θρωποὶ ἔχουν σωριάσει κάτω
τοὺς ἄμοιρους συντρόφους.
Τοὺς κτυπᾶνε μὲ λύσσα! Τοὺς
ποδοπατᾶνε!...

Σίγουρα, σὲ λίγο, κανένας
τοὺς δὲν θάχῃ ἀπομένει ζων-
τανός.

Ξαφνικά, μιὰ ἰδέα φωτίζει
τὸ μυαλό τοῦ καλόκαρδου
Κραγιαμπού.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

Μὲ ὑπεράνθρωπη προσπά-
θεια, ὁ γιός τοῦ Ταρζάν, κα-
ταφέρνει νὰ πεταχθῇ ὀρθός.
Κι ἀμέσως, κάνοντας τὸ ση-
μεῖο τοῦ σταυροῦ, ψιθυρίζει μὲ
δέος:

— Μεγάλε κι ἀληθινὲ Θεέ!

Προσάτεψέ μας ἀπὸ τοὺς δαι-
μονες αὐτοὺς!

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή ἔ-
να ἀπίστευτο θαῦμα γίνεται:
Οἱ Σκελετάνθρωποὶ θγάζουν
τρομαγμένα ξεφωνητά. Κι ἀ-
μέσως διαλύονται: Τὰ κόκκα-
λά τοὺς σωριάζονται κάτω,
σηματίζοντας μικροὺς ἄμορ-
φους σωρούς!

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμπού
καὶ οἱ τρεῖς γυναῖκες ἔχουν
σωθῇ ἀπὸ θέσαιο καὶ φρικτὸ
θάνατο.

Μά καὶ ὁ Ζβούχ, ὁ "Ἀρχον-
τας τοῦ Κάτω Κόσμου, πὸν
παρακολουθοῦσε ἀθέατος τὸ
κακό πὸν γινόταν, θγάζει κι
αὐτὸς ἓνα τρομαγμένο οὐρλια-
χτό. Τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ
καὶ τὰ λόγια τοῦ νέου, τὸν τρέ-
πουν σὲ ἀτακτη φυγή.

Τὰ ἀπαίσια οὐρλιαχὰ του
σβήνουν, σιγά - σιγά, στὸ θά-
θος τῆς ἀπέραντης σκοτεινῆς
σήραγγας!

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
κι' οἱ ἄλλοι, περνᾶνε, ποδοπα-
τῶντας τὰ σωριασμένα κάτω
κόκκαλα τῶν Σκελετανθρώ-
πων. Καὶ συνεχίζουν τὴ δραμα-
τική κι ἀπελπισμένη πορεία
τοὺς...

Ὅμως ξαφνικά ὁ ὑπόγειος
αὐτὸς διάδρομος, φωτίζεται
ἐκτυφλωτικά. Ἕνας μικροσκο-
πικὸς ἀνθρωπόμορφος πῖθηκος
μὲ σατανικὸ πρόσωπο καὶ πρά-
σινα μάτια, παρουσιάζεται.
Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του φτε-
ρουγίζει μιὰ τεράστια νυχτερί-
δα.

Τὸ παράξενο αὐτὸ πλᾶσμα
σταματᾷ μπροστὰ στὸν Τάρ-
ζάν καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Εἶμαι ὁ Ρανάρ! Ὁ Ζβούχ
εἶναι ἀδελφός μου. Ὅμως σ'
ἐμένα ἀνήκει ὁ θρόνος. Κ' ἐ-
γὼ πρέπει νὰ γίνω ὁ "Ἀρχον-
τας τοῦ Κάτω Κόσμου! Ἄν
θέλης, μπορῶ νὰ σᾶς σώσω ὁ-
λους! Νὰ σᾶς θγάλω ἀπ' αὐ-
τὴ τὴν ὑπόγεια Κόχλασι. Φτά-
νει νὰ μοῦ κάνης κ' ἐσὺ μίαν
χάρι...

Ὁ Ταρζάν ρωτᾷ χαμένα:

— Τί χάρι;

Ὁ πῖθηκάνθρωπος μουρ-
μουρίζει:



Ὁ μελαψὸς γίγαντας Γκαούρ ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμα τῶν μαύρων φιδιῶν !

— Νὰ δολοφονήσης τὸν Σβούχ, τὸν ἀδελφὸ μου !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει γιὰ λίγο σιωπηλὸς καὶ θαυσιμαστὸς συλλογισμένος. Τέλος τοῦ ἀποκρίνεται :

— Ναί, Ρανάρ ! Θὰ κάνω πρόθυμα αὐτὸ πού μοῦ ζητᾷς ! Θὰ σκοτώσω τὸν κακὸ ἀδελφό σου καὶ θὰ σέ βοηθήσω νὰ ξαναγίνης ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου ! Φτάνει κ' ἐσύ νὰ θγάλης πρῶτα τίς τρεῖς γυναικες καὶ τὸν γιό μου στὸν Ἐπάνω Κόσμο !

Ὁ ἀνθρωπόμορφος πίθηκος χαμογελαῖ σατανικά. Καὶ

γνέφει στὸν Ταρζάν καὶ στοὺς ἄλλους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Λίγο πιὸ πέρα σταματᾷει. Ἀπὸ τὸ δεξι τοίχωμα τῆς κατακόμβης τραβάει, μὲ παράξενη εὐκολία κάποιον μεγάλο θράχιο. Κ' ἓνα στενὸ ἄνοιγμα παρουσιάζεται.

Ὁ Ρανάρ μουρμουρίζει τώρα :

— Ἀπὸ ἐδῶ θὰ περάσουν οἱ γυναῖκες καὶ ὁ γιός σου ! Σὲ λίγο θὰ θρίσκωνται λευθεροὶ πάνω στὸν ἥλιο καὶ στὴν ὁμορφὴ καταπράσινη Ζούγκλα ! Μὰ ἐσύ θὰ μείνεις ἐδῶ... Θὰ σὲ λευθερώσω μονάχα σὰν

θάχης δολοφονήση τὸν ἀδελ-
φὸ μου!

ΣΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΣΒΟΥΧ!

Ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν κι ὁ Κραγιαμπού δὲν δέχονται, μὲ κανένα τρόπο, νὰ φύγουν. Ἡ καρδιά τους δὲν θασάει ν' ἀφήσουν μονάχο τοῦ ἐκεῖ τὸν Ταρζάν.

Ὁ πιθηκάνθρωπος μὲ τὰ πράσινα μάτια τοὺς προειδοποιεῖ :

— Ἀλλοίμονο σ' ἐσᾶς ἂν μείνετε σ' αὐτὴν ἐδῶ τῇ φρικτῇ Κόλασι! Ἀμέτρητα Στοιχειὰ καὶ Τέρατα σᾶς περιμένουν ἀκόμα!

Ἡ ἄμοιρη Χουχού τρομάζει ἀφάνταστα ἀκούγοντας τὰ λόγια του. Καὶ τρυπώνοντας πρόθυμα στὸ στενὸ ἀνοιγμα τοῦ βράχου, φωνάζει στὸν Πιθηκάνθρωπο :

— Τοῦ λόγου παγαίνω κύρ Τέτοιε μου! Ἀνύπαντρη κοπελλίτσα τυγχάνω, πού τρομάρα νὰ μούρθη! Καλὲ γιατί νὰ χαθοῦνε τέτοια νειάτα! Τέτοιες ναστιμιές καὶ κάλληται!

Καὶ προσθέτει μ' εὐγνωμοσύνη :

— Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἔχη καλά, πού κακοφύφο νάχης! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ὁ Ταρζάν σπρώχνει τώρα τὶς δυὸ γυναῖκες καὶ τὸ γιό του. Τοὺς ἀναγκάζει νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ στενὸ ἀνοιγμα. Νὰ τραβήξουν γιὰ τὸν Ἐπάνω Κόσμο.

Ὁ Ρανάρι, μὲ δυσανάλογη

δύναμι γιὰ τὸ σπιθαμιαῖο ἀνάστημά του, σπρώχνει πάλι τὸ βράχο. Τὸν ξαναθάβει στὴ θέσι τοῦ κλείνοντας τὸ ἀνοιγμα τῆς σωτηρίας.

Κι ἀμέσως ξεκινάει. Προχωρεῖ θιαστικὸς στὴν ὑπόγεια σκοτεινὴ σήραγγα. Οἱ πράσινοι προβολεῖς τῶν σατανικῶν του ματιῶν, φωτίζουν τὴν πορεία του...

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν ἀκολουθεῖ ὑπάκουα. Ἡ μεγάλη νυχτερίδα φτερουγίζει πάντα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

Περνάει ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα... Οἱ τρεῖς γυναῖκες καὶ ὁ Κραγιαμπού σίγουρα θάχουν φθάσει τώρα στὸν Ἐπάνω Κόσμο. Θὰ χαίρωνται τὸν ἥλιο καὶ τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἀπέραντης ἀγαπημένης τους Ζούγκλας...

Τέλος, ὁ πιθηκάνθρωπος σταματάει κάπου. Καὶ δειχνοντας στὸν Ταρζάν τὸ ἀνοιγμα δυὸ βράχων, τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ἀπ' ἐδῶ θὰ περάσης τώρα ἐσύ! Λίγο πὺ πέρα θρίσκεται ἡ κρυφὴ ὑπόγεια σπηλιά πού ζῇ ὁ ἀδελφός μου. Ἐκεῖ θὰ παραμονέψης κρυμμένος. Μέχρι πού νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος καὶ ν' ἀκούσης τὸ θαρρυχαλῆτό του... Τότε θὰ τρυπώσης σθέλτος μέσα στὴ σπηλιά. Καὶ θὰ καρφώσης τὸ μαχαίρι σου στὴν καρδιά του! Κατάλαβες;

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει πετύχει πιά αὐτὸ πού ἠθέλε : Ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού καὶ ἡ μαύρη πυγμαία ἔχουν σωθῇ. Βρίσκον-

ται λεύθεροι πάνω στη Ζούγκλα!

“Ετσι, κυττάζει τώρα με περιφρόνησι τόν σατανικό πιθηκάνθρωπο :

— Χάσου απ’ τὰ μάτια μου! τοῦ φωνάζει ἄγρια. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ταρζάν! Ποτέ δὲν θὰ γίνω δολοφόνος γιὰ νὰ σώσω τὸ τομάρι μου!

Ὁ Ρανάρ πού τὸν ἀκούει, γίνεται μὲ μιᾶς θερίο ἀνήμερο. Εἶναι ἡ δευτέρα φορά πού τὴν παθαίνει. Καί μουγγρίζει μὲ λύσσα καὶ μανία :

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης ἀκριθὰ, ἀκύλε! Πολὺ ἀκριθὰ!

Ο «ΛΟΡΑΤΟΣ» ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Ταυτόχρονα χύνεται μὲ τὰ φαρμακερά του νύχια νὰ τοῦ θγάλη τὰ μάτια! Τὸ ἴδιο πασχίζει νὰ κἀν κ’ ἡ τεράστια νυχτερίδα του.

Ὁμως οὔτε αὐτός, οὔτ’ ἐκεῖ νη προφθαίνουν!

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας τερατόμορφος μαῦρος γίγαντας παρουσιάζεται. Εἶναι ὁ φοβερός Ζβούχ. Ὁ Ἄρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου!

Ὁ σατανικός πιθηκάνθρωπος θγάζει τρομαγμένο ξεφωνητό, μόλις τὸν ἀντικρύζει. Καί, παρατώντας τὸ θῆμα του, τρέχει, σὰν τρελλὸς νὰ σωθῇ.

Ἡ μαύρη νυχτερίδα φτερουγίζει ξωπίσω του. Τὸν ἀκολουθεῖ...

Ὁ Ζβούχ κάνει νὰ κυνηγήσῃ τὸν μικροσκοπικὸ ἀδελφὸ του. Ὁμως γρήγορα συνέρχεται καὶ σταματᾷ...

Ξαναγυρίζει τώρα στὸν Ταρζάν. Στέκει σὰν μετανιωμένος μπροστά του. Τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμό :

— Εἶσαι γενναῖος καὶ τίμιος ἄντρας! τοῦ λέει. Ἀκουσα καὶ ξέρω ὅλα ὅσα γίναν! Ὁ καταραμένος ἀδελφός μου ὑποσχέθηκε νὰ σώσῃ καὶ τὴ δική σου ζωή. Φτάνει νὰ κάρφωνες τὸ μαχαίρι σου στὴν καρδιά μου!

»Ὁμως ἐσύ δὲν δέχτηκες νὰ γίνῃς δολοφόνος! Γι’ αὐτὸ θέλω νὰ σὲ ἀνταμείψω τώρα. Πέσ’ μου λοιπὸν : Ποιὰ χάρι ζητᾷς ἀπὸ μένα; Τί καλὸ θέλῃς νὰ σοῦ κάνω;

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν ἄργεῖ καθόλου νὰ τοῦ ἀποκριθῇ :

— Θέλω νὰ λευθερώσῃς ἀμέσως τὸν Γκαούρ. Τὸν ἀγαπημένο «ἀδελφό» μου.

Ὁ Ζβούχ τὸν ξαναρωτᾷ παραξενεμένος. Σὰ νὰ μὴ πίστεψε στ’ αὐτιά του :

— Τὸν Γκαούρ θέλεις νὰ λευτερώσω, ἢ ἐσένα;

— Τὸν Γκαούρ! τοῦ ξαναλέει κατηγορηματικά ὁ Ταρζάν.

Ὁ τερατόμορφος μαῦρος γίγαντας δὲν περιμένει ν’ ἀκούσῃ τίποτ’ ἄλλο.

— Ἐλα, λοιπὸν μαζί μου! τοῦ κάνει.

Καὶ προχωρεῖ ἀργά...

Ὁ Ταρζάν τὸν ἀκολουθεῖ μὲ σηκωμένο ψηλὰ τὸ κεφάλι. Σὰν ἄνθρωπος πού ἔχει κάνει τὸ καθήκον του.

“Ετσι, σὲ λίγο, φθάνουν καὶ σταματοῦν μπροστά σὲ δυὸ θεόρατα θράχια. Τὸ ἕνα ἐφαρ-

μοστά κολλημένο με τ' άλλο.

Ο Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου, κτυπάει τρεῖς φορές τίς παλάμες του. Ἀμέσως, φοβερός σαματὰς γίνεται. Οἱ θράχοι παραμερίζουν. Ὁ ἕνας ἀριστερά, ὁ ἄλλος δεξιὰ. Κι ἀνάμεσά τους εὐρύχωρο ἀνοιγμα σχηματίζεται.

Οἱ δύο γίγαντες, ὁ λευκὸς Ταρζάν κι ὁ μαῦρος Ζθούχ περνᾶνε μέσα σ' αὐτό. Καὶ σὲ λίγο θρίσκονται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γινώριμου μας ὑπόγειου θόλου μετὰ τίς ἀμέτρητες μεγάλες πηγολαμπίδες!

Ὅμως τί παράξενο! Ὁ Γκαούρ δὲν θρίσκεται πιά ἐκεῖ!

Τί νάχη γίνῃ, ἄραγε; Ἀπὸ ποῦ μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ;

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Ἀλλὰ νά : Στὴ μέση τῆς θολωτῆς καταπακτῆς ἀντικρύζουν ταυτόχρονα τὸν ψωραλέο «Καθαρόαιμο». Πάνω ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ θόλο κρέμμεται ἓνα χοντρὸ γερό χορτόσχοινο. Πού κάτω - κάτω καταλύγει σὲ μιὰ εὐρύχωρη θυλειά. Καὶ στὴν ἄκρῃ τῆς θυλειᾶς αὐτῆς εἶναι δεμένη κάμποση πρασιναῖδα.

Ὁ τριτόδοξ γαῖδαρος κάνει νὰ φάῃ τὴ δροσερὴ πρασιναῖδα. Μὰ τὸ κεφάλι του μπαίνει ὁλόκληρο μέσα στὴ θυλειά. Τὸ κρεμασμένο χορτόσχοινο τραβιέται ἀπότομα. Ἡ θυλειὰ σφίγγει καὶ πιάνει τὸν Καθαρόαιμο ἀπὸ τὸ λαιμό.

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ γινώρι-

μη θареиὰ φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ ψηλά :

— Σ' ἔπιασα, μάγκα! Τώρα δὲν μοῦ ξεφεύγεις πιά. Θὰ σ' ἀνεβάσω μέ... τ' ἀσανσέρ!

Εἶναι ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο, ποῦ μετὰ τὸ μακρὸ χορτόσχοινο πασχίζει νὰ τραβήξῃ πάνω τὸ πολυαγαπημένο του Σαῖνι!

Ὁ παντοδύναμος Ζθούχ κτυπάει ἄλλες τρεῖς φορές τὰ χέρια του. Κι ὁ ὑπόγειος θόλος συγκλονίζεται ἀμέσως σὰν ἀπὸ τρομερὸ σεισμό!

Ἀλλοῖμονο! Ὁ ἄμοιρος νᾶνος θρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή ψηλά. Ἐξω στὴ Ζούγκλα. Ἐχει σκύψει πάνω ἀπ' ἓνα στενὸ ἀνοιγμα τοῦ πέτρινου θόλου, γιὰ νὰ ψαρέψῃ τὸν Καθαρόαιμο...

Μὰ μετὰ τὸ κακὸ ποῦ ξαφνικὰ γίνεται, τρομάζει. Καὶ γκρεμοτοσακίζεται στὴν ὑπόγεια καταπακτὴ!

Εὐτυχῶς ὅμως! Ὁ ψωραλέος γαῖδαρος στέκεται ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα αὐτό. Καὶ ὁ Ποκοπίκο πέφτει στὰ μαλακά πάνω στὴ ράχι του! Καὶ μένει ἐκεῖ καβαλλάρης!

Ἀμέσως, τραβάει μεγάλοπρεπὰ τὴ θυλικὴ σκουριασμένη κι ἀνάπηρη χατζάρα του. Καὶ ξεφωνίζει πανηγυρικά :

— Πίσω, τζιτζιφιόγκοι καὶ οἱ σᾶς ἔφαγαααα!

Στὸ μεταξύ ὁ φοβερός σεισμός ποῦ γίνηκε μετὰ τὸ δεῦτερο κτύπημα τῶν χειρῶν τοῦ Ζθούχ, κάνει τὸ θαῦμα του :

Ἕνας μεγάλος ἀνηφορικὸς διάδρομος ἀνοίγει ἀνάμεσα στὰ θράχια μετὰ τίς πηγολαμπίδες.

δες! "Ένα στενό πέρασμα πού, αρχίζοντας από τὸ δάπεδο τοῦ ὑπόγειου θόλου, φθάνει ψηλά. Μέχρι τὸν Ἐπάνω Κόσμο!

Ὁ Ταρζάν ἀποχαιρετᾷ τὸν τερατόμορφο μαύρο σωτήρα του :

— Σ' εὐχαριστῶ Ζβούχ! "Ίσως ὁ «ἀδελφός» μου Γκαοῦρ νὰ μπόρεσε μονάχος νὰ ξεφύγει ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τῇ θανατερῇ παγίδα. Θὰ τὸν συναντήσω γρήγορα πάνω στὰ μονοπάτια τῆς Ζούγκλας μας...

Καὶ προχωρεῖ ἀργὰ στὸν ἀνηφορικό διάδρομο. Ὁ Ποκοπίκο τὸν ἀκολουθεῖ καθάλα στὴ σκελετωμένη ράχι τοῦ ψωραλέου «Σαϊνιού» του!

"Ετσι, καὶ καθὼς ἀνεβαίνουν, τοῦ ἐξηγεῖ διαστικά :

ΟΤΑΝ Η ΜΝΗΜΗ ΣΤΑΜΑΤΑ

— Τὸ λοιπόν, κύρ Μεγαλειότατε, ἅστα καὶ μὴν τ' ἀρωτᾷς! Ξέρεις τί γίνηκα ὅταν μὲ χάσατε, ἀδερφέ μου ;

— Τί ;

— "Ακου, τὸ λοιπόν, ν' ἀκούσης : Μόλις γλέπω τὰ σκοῦρα, ἀρχεύω νὰ πιάνωμαι καὶ νὰ σκαρφαλῶνω στ' ἀγκάθια τοῦ θεριοῦ. "Ὡσπου φτάνω πολὺ ψηλά, πάνω στὴν κεφάλα του!

»Απὸ 'κεῖ, ἀδερφοῦλη μου, ἀντιλήθομαι ἀνωθεν ἓνα στενὸ ἀνοιγμά. Καὶ γαντζωθεὶς ἐπὶ τῶν θράχων, φτάνω ἔμπροσθεν τῆς τρυπῆς ταύτης!

»Ετσι, τρυπῶν ἐντὸς καὶ μπουσουλεύων φτάνω ἐντὸς μιᾶς σκοτεινῆς σπηλαίας. Προ-

χωράω στὸ ἀνοιγμά της καὶ τί θαρρεῖς πῶς γλέπω ἔξωθεν;

»Γλέπω Ζούγκλα θεριτάμπλ, ἀδερφέ μου. Τουτέστι δέντρα, οὐρανὸ, γρασιδί, θράχια καὶ τὰ τοιαῦτα! Τὸ ὁποῖον εἶχα ἐξέλθει πλέον ἐπὶ τοῦ Ἐπάνω Κόσμου! Μὲ ἀντιλήπτεσαι;

Καὶ ὁ διασκεδαστικὸς νᾶνος συνεχίζει :

— Τὸ λοιπόν, κύρ Βασιλεῦ, ἐντὸς τῆς ἐν λόγῳ σπηλαίας ἀνευρίσκω καὶ μιὰ χορτοσχοινάρα ἄνευ προηγουμένου εἰς μᾶκρος καὶ εἰς... μῆκος!

»Ετσι δένω τὴ μιὰ ἄκρη της σὲ κάποιον δέντρο. Ρίχνω τὴν ἄλλη κάτω. Γιά νὰ σκαρφαλῶσετε νὰ θγῆτε... "Ὁμως τοῦ λόγου σας, ἀδερφέ μου, λείπατε. Εἶχατε γίνει καπινός, πού λένε!

»Μονάχα ὁ Γκαουράκος ἦτο παρὼν κάτω... Πιάνεται, τὸ λοιπόν, ὁ φουκαράς καὶ τσάκα - τσάκα φθάνει ἔπάνω. — Πάμε, Ποκοπίκο! μοῦ λέει. — Ποῦ; τοῦ λέω. — Πρέπει νὰ σώσουμε καὶ τοὺς ἄλλους, μοῦ λέει. — Τράβα στὸ καλὸ! τοῦ λέω. Ἐγὼ δὲν τὸ κουνᾷ ρούπι! τοῦ ξαναλέω. Θὰ ρίξω θυλειὰ νὰ ψαρέψω τὸν Καθαρόαιμο! τοῦ ματαξαναλέω! — Καλά! μοῦ λέει καὶ φεύγει μονάχος!

»Μὰ μόλις θγαίνει ἐκ τῆς σπηλαίας, τὰ χάνει ὁ φουκαράς! Κυττάζει γύρωθεν ἀλόκοτα. Λὲς κ' ἔπεσε ἐκ τοῦ φεγγαρί! Ξαναγυρίζει τὸ λοιπὸν κοντὰ μου καὶ με ρωτᾷ: — Δέν μοῦ λές, Ποκοπίκο, πῶς θρεθήκαμ' ἐδῶ; Ποῦ εἶναι ἡ

Ταταμπού; Καί διάφορες τέτοιες σαχλαμάρες.

»Ο καπερὸς εἶχε ξεκουτιαθῇ καὶ δὲν θυμότανε τίποτις!

»Εἶτοι, ξαναθγαίνει ἐκ τῆς σπηλαιᾶς καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Παίρνει δρόμο κατὰ τὴ δική σου σπηλαιά, κύρ Μεγαλειότατε!

»Τοῦ λόγου μου δὲν ἔφυγα. Κάθησα ἐκεῖ γιὰ νὰ ψαρέψω, μὲ τὸ χορτόσχοινο, τὸν Καθαροαιμάκο μου! Ἐκεῖ, τὸ λοιπὸν, ποὺ τὸν ψάρευα πλακώνει ὁ σεισμὸς καὶ τουμπάρω πρὸς τὰ κάτωθεν! Ἀλλὰ τὰ παρακάτωθεν τὰ εἶδες καὶ τὰ ξέρεις. Κ' ἀπὸ χρόνου νά-μαστε καλά!

Ὁ ἀνηφορικὸς διάδρομος τελειώνει πιά...

Πρῶτος ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας φθάνει τώρα ἐπάνω. Καὶ θγαίνει ἔξω στὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα τῆς Ζούγκλας!

Πίσω του — ἀκολουθώντας τον — θγαίνει ἔξω κι ὁ Ὁ Ποκοπικό.

Ἀμέσως ἓνας δυνατὸς κρότος ἀντηχεῖ. Καὶ τὸ ἀνοιγμα τῆς γῆς, ἀπ' ὅπου εἶχαν θγεῖ, ξανακλείνει πίσω τους.

Ὁ Ταρζάν κι ὁ Ποκοπικό κυττάζονται τώρα χαμένα. Σὰ νὰ πᾶσαν κι αὐτοὶ ἀπ' τὸ φεγγάρι!

Ὁ λευκὸς γίγαντας ρωτᾷει πρῶτος τὸ νᾶνο:

— Ποὺ θρισκόμαστε; Τί ζητᾶμ' ἐδῶ;

Ὁ Ποκοπικό στίθει τὸ κεφάλι του σὰν λεμονόκουπα, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθῇ τίποτα. Τέλος, κάνοντας μιά κωμικὴ γκριμάτσα ἀπορίας,

τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ξέρω κ' ἐγώ;! Μᾶλλον τὸ... τράμ θὰ περιμένουμε!

... ..
Σὲ λίγο, παίρνουν κ' οἱ δύο τους ἀργὰ τὸ μονοπάτι κατὰ τὴ δύσι...

Καθὼς προχωροῦν, ὁ Ταρζάν κυττάζει παραξενεμένος τὸ κορμί του. Εἶναι γεμάτο πληγὲς ἀπ' τ' ἀγκάθια τοῦ γιγάντιου θεριοῦ. Τὸ βλέπει γεμάτο ξεραμένο αἷματα!

Κι ἀναρωτιέται χαμένα πάλι:

— Μὰ πῶς γίνηκα ἔτσι; Μὲ ποῖον πάλεψα; Ποιὸς μὲ κτύπησε;

Ὁ Ποκοπικό ρίχνει μιὰ ματιά στὸ κατακομμένο κορμί του. Κι αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθῇ τίποτ' ἀπ' ὅσα εἶχαν συμβῇ. Ὅμως ὀρῖσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ κοκορευτῇ. Καὶ μурμουρίζει θαρεῖα κι ἀγέρωχα:

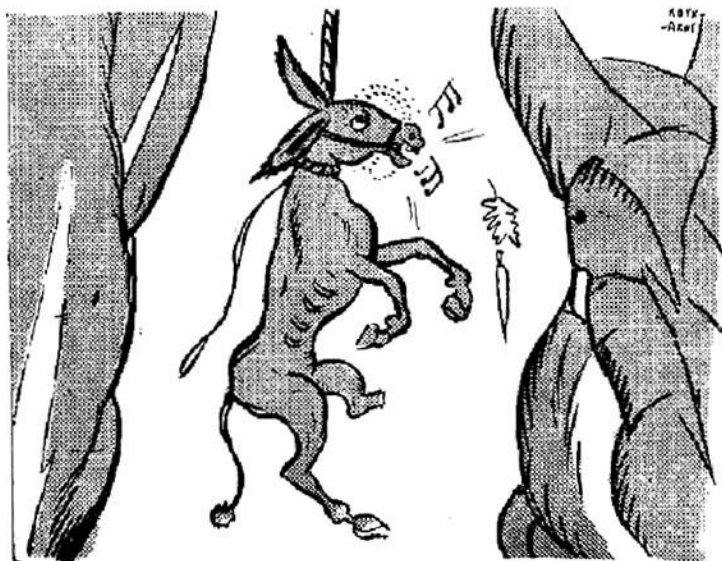
— Τί νὰ σοῦ κάνω; Μὲ εἶχες φέρει ὡς τὸ λαιμό! Τράθηξα, τὸ λοιπὸν, κ' ἐγὼ τὴ γατζάρα μου καὶ σ' ἔκανα... Γῆς Μαδιάμ!

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ

ΠΛΑΣΜΑ!

Ὁ Ταρζάν φθάνει κάποτε στὴ σπηλιά του. Μαζὶ κι ὁ Ποκοπικό καθάλλα στὸν ψωραλέο καὶ τριπόδαρο Καθαροαίμο...

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού καὶ ὁ Χουχού θρῖσκοντ' ἐκεῖ. Ὅμως κανένας κι ἀπ' ὅλους αὐτοὺς δὲν θυμᾶται τίποτα. Τὸ μνημονικὸ τους φθάνει μέχρι τὴ σι-



Ο ψωραλέος «Καθαρόαιμος» του Ποκοπίκο κάνει ν' άρπάξη στα σαγόνια του τὸ γρασίδι πὸν κρέμεται. Καί τότε...

γμή πὸν ἄρχισε ὁ τρομακτικὸς σεισμὸς! Πὸν ἄνοιξε ἡ γῆ νὰ τοὺς καταπιῇ. Κ' ἐκεῖ σταματάει. Τὰ παρακάτω ὅλα, σκοτεινιάζουν. Ὅλα σβήνουν στὸ νοῦ τους!

Ὅσο κι ἂν πασχίζουν, τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ θυμηθοῦν πὸν καὶ πὼς πέρασαν ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα τους. Δὲν μποροῦν, μὲ κανένα τρόπο, νὰ ἐξηγήσουν πὼς θρέθηκαν ὅλοι μαζί. Πὼς τὰ κορμιά τους εἶναι καταματωμένα!

Ὁ Ποκοπίκο γιὰ πολλὴ ὥρα φυσσάει καὶ ξεφυσσάει στεναχωρημένος. Τέλος ξεφωνίζει

ξαφνικὰ καὶ χαρούμενος:

— Τὸ θρῆκα, μάγκες!

— Τί καλέ; ρωτάει ἡ Χουχού.

— Γιὰ νὰ μὴ θυμόσαστε τίποτα, θὰ πῇ... θὰ πῇ... θὰ πῇ...

Ἡ πυγμαία χάνει τὴν ὑπομονή της:

— Καλέ τί θὰ πῇ, χρυσόμου; Πέσ' το πὸν κακοχρονονάχης!

Ὁ νᾶνος ξανακάνει τὸ συλλογισμό του:

— Γιὰ νὰ μὴ θυμόσαστε, τὸ λοιπόν, τίποτα, θὰ πῇ πὼς... πὼς τὰ ξεχάσατε! Ἀλλοιῶς

δεν έξηγεΐται !

... ..
Μά οί ὧρες ἔχουν περάσει.
Σιγά - σιγά αρχίζει νά νυχτώ-
νῃ. "Ὡπου τέλος σκοτεινιάζει
καλά...

Ὁ Γκαούρ καί ἡ Ταταμπού
έτοιμάζονται νά ξεκινήσουν
γιά τὸ μακρινὸ πέτρινο βουνό
τους.

Τὸ ἴδιο κι ὁ Ποκοπίκο μὲ
τὴ Χουχού γιά τὸ καινούργιο
λημέρι τους...

Δέν προφθαίνουν ὁμως...

Ξαφνικά κάποιον σοῦροιμο
ἀκούγεται στὰ ψηλά κλαδιά
τοῦ θεόρατου δέντρου πού θρί-
σκειται ἀντίκρυ στό ἀνοιγμα
τῆς σπηλιάς. Ταυτόχρονα καί
μιὰ στριγγή φωνή :

— Μὴ θαρρεῖτε πὼς θά γλυ-
τώσετε ἀπ' τὰ νύχια μου!
Κάποτε θά δολοφονήσω τὸν
Ζβούχ! Θά γίνω ἐγὼ ὁ παν-
τοδύναμος "Αρχοντας τοῦ Κά-
τω Κόσμου! Κι ὁ Ρανάρ ξέρει
νά τιμωρῇ! Ξέρει νά ἐκδικιέ-
ται σκληρὰ αὐτοὺς πού τὸν
εγεγέλασαν. Πού τὸν πρόδω-
σαν!

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, κ'
οἱ ἄλλοι ἀκοῦνε τὰ παράξενα
λόγια τοῦ ἀγνωστού. "Ὅμως
δέν καταλαβαίνουν τίποτα!

Ὁ νοῦς τους παλεύει μ' ἕνα
σωρὸ ἐρωτηματικὰ :

Ποῖος εἶναι ὁ Ζβούχ; Ποιὸς
εἶναι ὁ Ρανάρ; Γιατί ὁ ἀγνω-
στος αὐτὸς τοὺς μιλάει γιά
τὸν Κάτω Κόσμο; Γιατί θέλει
νά τοὺς ἐκδικηθῇ;

Ὁ Ποκοπίκο τᾶχει χρειαστῇ
τώρα. "Ὅμως ὅσο περισσότερο
φοβᾶται τόσο πὺ πολὺ κάνει
τὸν παλικαράδῳ Καί σηκώνον-

τας τὴν κεφαλὴ του, φωνάζει
ἄγρια κατὰ τὰ ψηλά κλαδιά
τοῦ ἀντικρυνοῦ δέντρου :

— "Ε, καλόπαιδο! »Ο,τι καί
νά πῆς, χαμένα πάντα τὰ λό-
για σου. Ἐκεῖ πάνω πού θρί-
σκεσαι, θαρρεῖμαι ν' ἀνέβω.
"Αν γουστάρης σφάξιμο, κά-
τελθε κάτωθεν καί κᾶτι θά
γίνῃ!

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΕΡΙΔΑΣ

Ἄλλὰ καί ἡ Χουχού ἐξηγεῖ,
μὲ τὸ δικό της τρόπο, τὸ μυ-
στήριο. Αὐτῆνῃς ἄλλοῦ πάει
ὁ νοῦς της. Καί, σηκώνοντας
τὸ τσουλουφωτὸ κεφάλι της,
φωνάζει στὸν ἀγνωστο :

— Καλὲ τί Ζβούχ καὶ Ρανάρ
μᾶς τσαμπουνεῖς; Τὰ πολλὰ
λόγια εἶναι πτώχεια! "Αν μὲ
ἡγαπῆς, κάτελθε νά μὲ ἀξη-
τήξης. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
ψιθυρίζει συλλογισμένος.

— Περίεργο! Ἡ φωνὴ πού
ἀκούστηκε ψηλά ἀπὸ τὸ δέν-
τρο, σὰν γνωστὴ μοῦ φαίνε-
ται. Σὰ νά τὴν ἔχω ξανακού-
σῃ...

Τὸ ἴδιο λέει κι ὁ Γκαούρ, κ'
οἱ δυὸ γυναῖκες κι ὁ Κρα-
γιαμπού. "Ὅλοι νοιώθουν πὼς
ἔχουν ξανακούσει τὴ φωνὴ αὐ-
τῇ!

"Ὅμως ἀλλοίμονο! Τὴν ἴδια
στιγμὴ, βαρὺ φτερούγισμα ἀν-
τηχεῖ στό σκοτάδι. Ἡ τεράστια
νυχτερίδα τοῦ πιθηκάνθρωπου
Ρανάρ, πετάει πάνω ἀπὸ τὰ
κεφάλια τους.

Καὶ νά: Ξαφνικά χαμηλῶ-
νει ἐπιθετικῇ. Πέφτει πρῶτα

πάνω στο κεφάλι της Τζέιν. Με τὰ σουβλερά της δόντια της δαγκώνει τ' αὐτί!

Ἀμέσως μετά, πηδάει στὸν ὦμο της Ταταμπού. Δαγκώνει κι αὐτην τὸ αὐτί. Καὶ γρήγορα φτερουγίζει πάλι ψηλά. Χάνεται...

Οἱ δυὸ γυναῖκες θγάζουν πονεμένα ξεφωνητά.

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν τραβάει τὸ πιστόλι της. Πυροβολεῖ στ' ἀντικρινὸ δέντρο. Ἀδειάζει, μιά - μιά, ὅλες τὶς σφαῖρες...

Ὁ ἀπαίσιος Ρανὰρ μὲ τὰ πράσινα μάτια, καγχάζει σατανικά. Καὶ πηδώντας, ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, κι ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, χάνεται στὸ βάθος τῆς ἀπέραντης ἄγριας Ζούγκλας!

Μὰ τὸ κακὸ δὲν σταματᾷ ὡς ἐδῶ. Σχεδὸν ἀμέσως καὶ ἀφάνταστα τραγικὸ γίνεται :

Ἡ Ταταμπού καὶ ἡ Τζέιν, οἱ δυὸ πανώριες γυναῖκες, γυρίζουν τώρα. Κυττάζουν ἄγρια ἢ μίᾱ τὴν ἄλλη. Τὰ μάτια τους ἔχουν πάρει ἀλόκοτη ἔκφρασι!

Καὶ γρήγορα χύνονται μανιασμένες. Ἀρπάζονται, χωρὶς λόγο, στὰ χέρια. Παλεύουν καὶ κτυπιῶνται μὲ λύσσα. Σχίζουν τὶς σάρκες τους μὲ νύχια

καὶ δόντια!

Ὁ Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν ξαφνιάζονται. Ἀρπάζει καθένας τὴ συντρόφισσά του. Με μεγάλες δυσκολίες καταφέρνουν νὰ τὶς χωρίσουν...

Τὸ δάγκωμα τῆς νυχτερίδας στάλαξε κάποιον φαρμάκι στὶς φλέβες τους. Ἐχει τρελλάνει τὶς ἄμοιρες γυναῖκες. Ἐχει σαλέψει τὰ λογικά τους!

... ..

Καὶ νά: Ξαφνικά ἀργὸ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ φθάνει στ' αὐτιά τους. Σὲ λίγο παρυσιάζεται μπροστὰ τους ὁ Νάχρα - Ντού. Πιασμένος ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς, καθῶς εἶναι, μὲ δυσκολία καταφέρνει νὰ θαδίζει...

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος ἀντικρύζει τοὺς δυὸ γίγαντες νὰ κρατᾶνε τὶς μανιασμένες συντρόφισσές τους. Καὶ φθάνοντας κοντά, ἀκουμπᾷ τὰ χέρια του πάνω στὰ κεφάλια τῶν δυὸ γυναικῶν.

Ἡ Τζέιν καὶ ἡ Ταταμπού ἡσυχάζουν ἀμέσως! Τὸ λογικὸ ξαναγυρίζει στὰ κεφάλια τους. Ἡ μιά κυττάζει τώρα τὴν ἄλλη μὲ συμπόνια...

Οἱ δυὸ γίγαντες παύουν πιά νὰ τὶς κρατᾶνε. Καὶ λεύτερες ἐκείνες, ἀγκαλιάζονται ἀ-

μέσως καὶ φιλιούνται μ' ἀγάπη!

ΕΝΑΣ ΚΑΚΟΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ!

“Ολοι μαζεύονται, παραξενεμένοι τώρα, γύρω στὸν Νάχρα Ντού. Ὁ παντοδύναμος Μάγος τῆς Ζούγκλας χαμογελάει :

— Γέρος, καὶ μὲ πιασμένα τὰ ποδάρια, ξεκίνησα νύχτα! τοὺς λέει. ἤρθα νὰ σᾶς βοηθήσω κ' ἐγώ! Δὲν θέλω πιά νὰ μᾶς χωρίζει τὸ μῖσος. Δὲν θέλω νὰ εἴμασθ' ἐχθροί!

“Ολοι μαζί τώρα — σὰν μ' ἓνα στόμα — τὸν ρωτᾶνε :

— Πέσ' μας λοιπόν : Ποιὸς εἶναι ὁ Ζθούχ; Ποιὸς εἶναι ὁ Ρανάρ; Ποιὸς ἦταν ὁ ἀγνωστος τῆς νύχτας μὲ τὴ μεγάλη μαύρη νυχτερίδα;

Ὁ μονόφθαλμος γέροντας τοὺς ἐξηγεῖ :

— Ὁ σεισμός ἀνοίξε τὴ γῆ! Καὶ πέσατε θαθεῖα στὸν Κάτω Κόσμο! Ἐκεῖ θ' ἀντικρύσατε φοβεροὺς ἀνθρώπους! Τρομακτικά Στοιχεῖα καὶ Τέρατα! Σίγουρα θὰ περάσατε τραγικές στιγμὲς κοντὰ τους!

» Ὅμως ὁ Θεὸς Κράουμπα ἔκανε τὸ θαῦμα του : Σᾶς βοήθησε νὰ σωθῆτε. Νὰ θγητε

ζωντανοὶ στὸν Ἐπάνω Κόσμο!

Ὁ Γκαοὺρ ψιθυρίζει χαμένα :

— Ὅμως ἀπ' ὧν αὐτά, τίποτα δὲν ξέρουμε. Τίποτα δὲν θυμόμαστε!

Ὁ Νάχρα Ντού χαμογελάει πάλι :

— Ἔτσι εἶναι! Ὅποιος γυρίζει ἀπ' τὸν Ἄδη, ξεχνάει ὅ, τι ἔχει δει! Ὁ Κράουμπα τοῦ παίρνει τὸ μνημονικό! Κανένας δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ποτὲ τὰ μυστικά τοῦ Κάτω Κόσμου!

“Ολοι μένουν σιωπηλοί. Κυττάζουν χαμένα τὸν παντογνώστη Μάγο!

Ἐκεῖνος κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ τοὺς δώσῃ κουράγιο :

— Νὰ μὴ στεναχωριόσαστε, φίλοι μου! Πέστε πῶς ὧν αὐτά δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ὄνειρο! Ἕνας κακὸς ἐφιάλτης!

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος καὶ ξύνοντας τὴν ἀνοικονόμητη κεφάλα του :

Τέλος, δηλώνει σοβαρὸς στὸν τερατόμορφο Μάγο :

— Ἀδερφέ μου, Μοναχομάτη, κάηκα! Δὲν μὲ νοιάζει, τὸ ὅποιον, ποῦ δὲν θυμᾶμαι τί Στοιχεῖα καὶ Τέρατα ἀνταμώ-

σαμε στον Κάτωθεν Κόσμο!
 "Ένα μόνο μέ νοιάζει καί μέ
 κόβει...

— Τί; ρωτάει περίεργη ή
 Χουχού.

— Ποῦ δέν θυμάμαι πόσους
 ἔσφαξα ἐκεῖ!

— Χά, χά, χά! κάνει ή πυγ-
 μαῖα. Σ' ἐνδιαφέρει νά ξέρης
 πόσους ἔσφαξες;

Ὁ Ποκοπίκο ἐξανίσταται :

— Μάλιστα! Μ' ἐνδιαφέρει
 καί μέ παραενδιαφέρει, κυρία
 μου! Πῶς θά κάνω στό τέλος
 τοῦ χρόνου... «Δήλωσι» στήν
 Ἑφορία; Ἀμέεεε;!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
«ΓΚΛΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἑκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθήναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαί δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τόν Συγ-
 γραφέα. Τά χρηματικά ἐμβάσματα καί αἱ παραγγελαί
 εἰς τόν Ἑκδότην

ΛΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 75

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Όσοι από σας είσαστε φοβισιάρηδες, μη θγαίνετε από τὰ σπίτια σας. Γιατί από τὸ πρῶτ' ὁ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» θὰ ἐξαπολύσῃ σὲ ὁλόκληρὴ τὴν Ἑλλάδα :

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ τίτλος τῆς 76ης καταπληκτικῆς περιπέτειας Ζούγκλας ποὺ ἔχει γράψῃ ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

— Φοδερὸς κακούργος Ἐπιστήμονας! — Ὁ θησαυρὸς ἀπὸ πολῦτιμα πετράδια. — Ἕνα τρομακτικὸ φτερωτὸ Τέρας! — Μιὰ ἀπίστευτὴ νεκρανάστασι! — Ὁ τερατόμορφος μαῦρος γίγαντας ἀρπάζει τὴν Ταταμπού! — Στὴν μυστηριώδη κρύπτῃ τοῦ ἀτίμητου θησαυροῦ. — Ἕνας ἄγνωστος καὶ παράξενος ἐπισκέπτης. — Στὸ ὑπόγειο ἐργαστήριον τοῦ Κακούργου.

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

πρέπει νὰ διαβάσουν τὴν ἐρχόμενὴ Πέμπτη:

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Εἶναι ἡ πιὸ συνταρακτικὴ περιπέτεια Ζούγκλας ἀπ' ὅσας ἔχει γράψῃ ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ

Κυκλοφοροῦν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ δόλκιμη τὴν Ἑλλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, ΗΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΑΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΗ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. []